Midnattsropet

Nr 3-4 • 1987 • Årg 28 • MARANATA—Du vår Herre kom! Pris 10:-

Sista lasset från GAMLA BRO

Se sid. 22-25

Vi fortsätter på Bällstalundsskolan

Se sid. 8-9

RÄTTEGÅNGEN ÅTER UP

Den plågsamma rättsskandalen som gäller våra tre fängslade dominikanska bröder blir ytterligare utdragen.

Så var det dags för ytterligare en rättegång för våra fångna dominikanska bröder. Dagstidningarna El Caribe, Listin Diaro och Radio Popular var representerade i rättssalen, där vi spänt väntade fram till kl 10.30 innan något hände.

Då man den 22 december uppsköt målet, försäkrade man att inget annat mål skulle tas upp denna dag, när det nu var ett så komplicerat fall.

Så kom fångbussen från fängelset, med säkert tio handklovade fångar. Alla till rättegång. Vi (Marcia, David, Jan-Egil, Lorenzo, Viveca och jag) hälsade på våra fångna bröder, och jag frågade Roa varför det var en massa andra fångar med.

"De här myndigheterna gör som de vill", sa han sammanbitet. Och så berättade han att de inte ens blivit uppropade bland dom som skulle med fångbussar in på rättegången. De fick själva kontakta fängelsets borgmästare och verka fram att de blev transporterade till rättegången.

Och när sedan tre mål togs upp innan vårå vänner blev aktuella, och klockan var halv tolv, fanns inte mycket hopp kvar. Men målet ropades upp, det blev fart på TV-killen som började filma, och tre fotografer, inklusive jag, sprang runt och blixtrade. Åklagarassistenten begärde en månads uppskov med målet för att hinna sätta sig in i utredningen. Försvarsadvokaten stod under ackompanjemang av fotoblixtar med Maranatatidningen och Arnes tryckalster i handen och påpekade hur internationella organisationer och press uppmärksammat och kritiserat detta fall där människor fått sitta fängslade i 11 år innan en dom utan anständigt krav på bevisning fälldes. Och han begärde att målet skulle gå av stapeln. Men domarordföranden bestämde utan att blinka att målet skulle skjutas på till 4:e augusti.

Advokaten var, liksom vi alla, upprörd, och menade att de hade all rekvisit för att genomföra rättegången och uppskovet var helt onödigt. Journalisterna frågade ivrigt, fick del av de skrifter Arne skrivit, och tog ytterligare några kort på de nedslagna och förstämda fångna bröderna, och återvände till sina redaktioner. Kvar stod en kille från Radio Popular, som vid närmare förfrågan visade sig var brorson till Artemios. (en av fångarna) En mycket engagerad kille, som förutom program i Radio Popular, sammanställer skrifter som går till både nationella och internationella myndigheter för att skapa reaktioner över fallet.

Artemio Reyes González, Marcelino Segura Medine och Carlos Peña Roa har tagit emot Jesus som sin personlige Frälsare. Här begravs det gamla livet och de får stå upp till ett nytt väsende i liv. Arne Imsen dopförättare.

Artemio, som annars alltid varit den mest ensamme och utlämnade av dessa bröder, hade förutom denne ivrige brorson också sin f d fru, och tre av sina fyra barn där. Han var mån om att få presentera dem, och efter det misslyckade rättsmötet, kom denna förtjusande kvinna fram till mig: "Det finns ingen rättvisa!", klagade hon.

"Då Artemio sattes i fängelse, var äldsta barnet fem år, och det yngsta 29 dagar. Jag hade varken far eller mor i livet, jag var tvungen att söka ett hem för mina barn."

Där stod familjen. Äldste sonen hade växt upp till en manlig yngling, och alla barnen var välklädda och väluppfostrade. Mitt i den svåra förödmjukelsen, såg Artemio glad ut. Den som varit hans fru, men genom obeskrivliga omständigheter känt sig nödsakad söka annan försörjare, kom med barnaskaran att stödja pappa i rättssalen.

Jag fick påminna honom om att ondskan och orättfärdigheten har sin ände och att vårt hopp är rättfärdighetens konung som vet allt och dömer rättvist. Hon var ivrig att få bevara kontakten med oss.

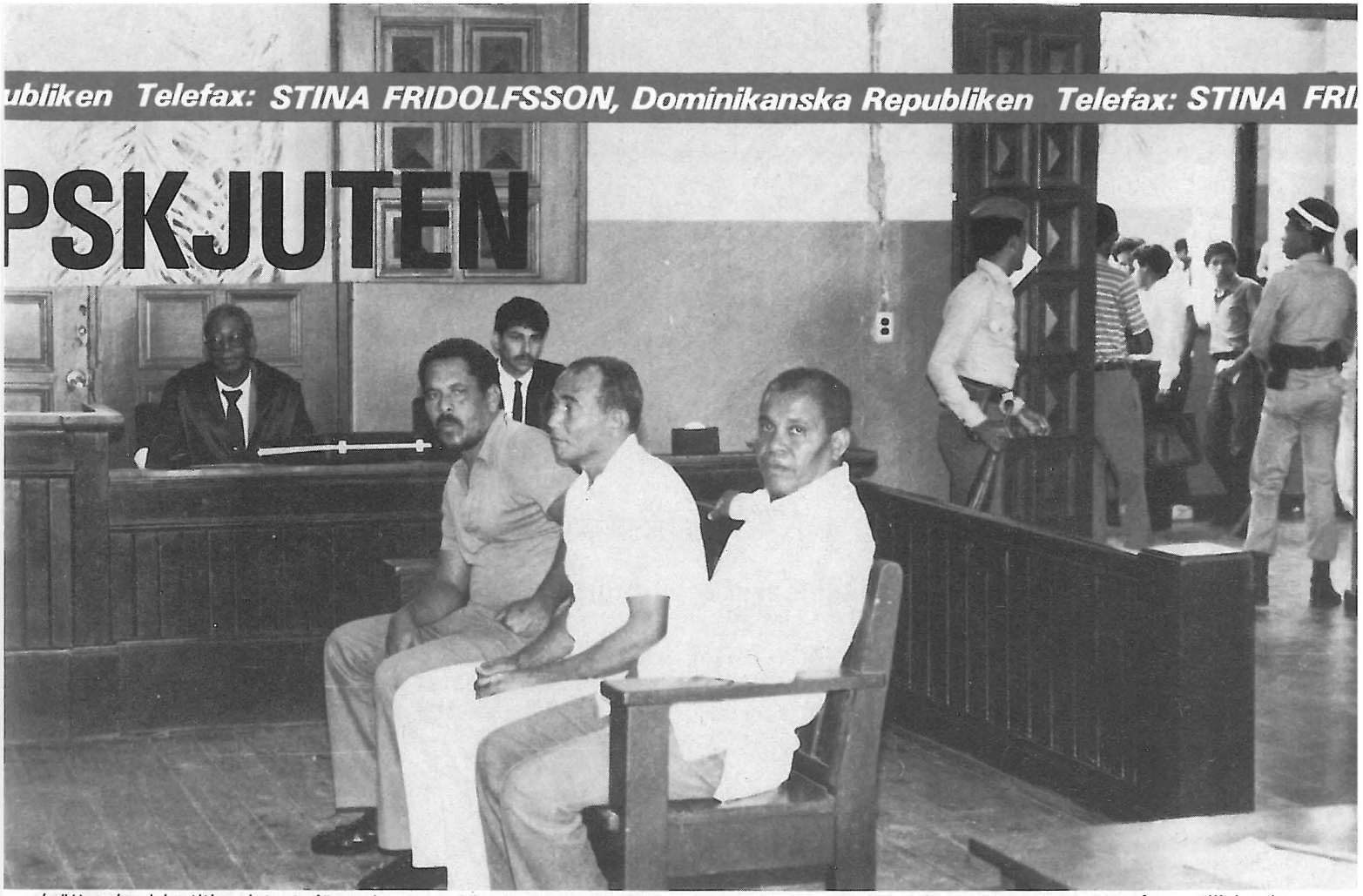
På kvällen hade kanal 13 i sitt nyhetsprogram ett rejält inslag med bilder från rättssalen och informerade om dessa män som suttit fängslade så många år innan en rättegång som inte var värdig namnet genomfördes. De påpekade också att Comunidad Maranata gjort fallet känt i internationella forum för mänskliga rättigheter, och att nu detta skandalösa fall åter uppskjutits fyra månader.

Så blev alltså denna plågsamma rättsskandal ytterligare förlängd.

Vicho Castillo, motpartens advokat, har nu dragit

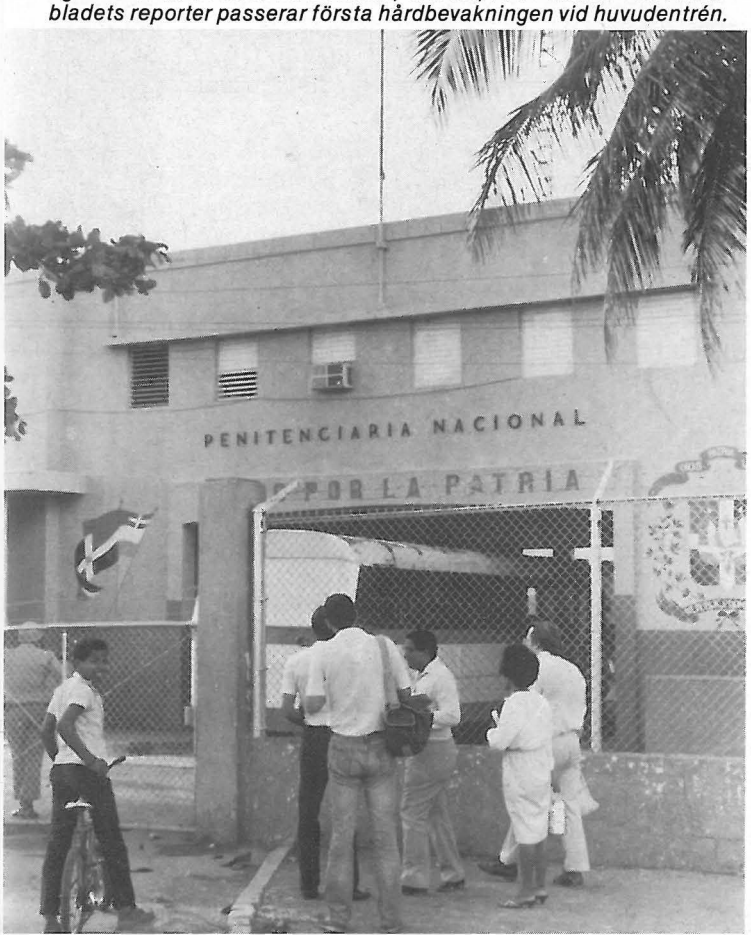
ubliken Telefax: STINA FRIDOLFSSON, Dominikanska Republiken Telefax: STINA FRI

PSKJUTEN

I rättssalen i Justitiepalatsets första kammare i Santo Domingo, förklarades att domaren för 88:e gången framskjutit rättegången till den 4:e aug. De åtalade ser helt uppgivna ut inför detta oväntade beslut.

Den dominikanska fanan i rött, blått och vitt vecklar ut korset över den plats som mer än något annat i detta land förknippas med förbannelse och djup mänsklig förnedring under terrorregimen, som med bestraffningsmetoder alla känner men helst förtiger; Victoriafängelset. Anstalten som utgör sitt eget grymma samhälle för över tusen interner och arbetsplats för hundratals tjänstemän. Fotot visar grindarna och entréhallen, över vilken man kan läsa "Todo por la patria" — allt för fosterlandet. Stina Fridolfsson förevigar det ögonblick då besökarna Esteban, Marcia, Arne Imsen och Aftonbladets reporter passerar första hårdbevakningen vid huvudentrén.

sig ur, och där fanns ingen ersättare. Men tydligen är det i alla fall ganska stora möjligheter för den som har intressen att bevaka att manipulera.

En av dem vars sak blev behandlad igår, var anklagad för checkbedrägerier. Han påpekade att han var oskyldig: "Hade jag verkligen lurat till mig så mycket pengar, hade jag inte suttit här nu. För vi alla vet ju att under förra regeringens tid (!) kunde vem som ville köpa sig fri för 5 000 peso!" Han blev friad. Och våra fångna bröder satt nu med i rättssalen och lyssnade, för att sedan åter transporteras till sina respektive fängelser.

Resan till Santiago var givande. Vi delade gemenskapen med syskonen i en församling som vi besökte då Per-Arne, Christina, Berno och Arne var här.

Vi mottogs med stor hjärtlighet, Jan-Egil predikade, och vi fick dela deras nattvardshögtid.

De frågade ivrigt efter nästa besök, och eftersom Ervin, läkaren som varje månad kommer och undersöker våra skolbarn är en naturlig kontaktlänk, kan vi ständigt fördjupa vår gemenskap.

Denna församling har börjat utpostmöten och ett socialt arbete i Bonao, en ort som ligger mellan Santiago och Santo Domingo. Vi ämnar åka dit och besöka deras arbete i denna mycket fattiga ort.

Hemma i vårt garage står nu ett piano och två flyglar. Claes tillsammans med José, David och Samuel arbetar nu för fullt med att få dem i ordning.

Dessa pianon ger oss två värdefulla ting: Arbete och inkomst. Det är ett stort tacksägelseämne.

Ulla fortsätter sitt arbete på kliniken, och kommer hem med många intressanta och informativa rapporter om vad hon möter bland dessa fattiga människor som söker sig till denna mottagning. Det ger lärdom till både henne och oss.

Våra skolbarn har på sistone fått gå genom ett avmaskningsprogram, och får nu varje dag vitaminer. Vi valde att låta dem betala vitaminerna med 25 centavos (60 öre) i veckan, så att för-

forts. sid. 28

KORSFÄSTELSE i forntid och nutid

FINN ARNE IMSEN

Den artikel som publiceras på nedanstående rader skrevs för något över ett år sedan i Santo Domingo efter den stora påskhelgens kyrkliga högtider. Stina Fridolfssons referat ifrån den 89:e rättegången, också nu i påsktid, gör artikeln om möjligt ännu mer aktuell än vid tillkomsten. Därför försvarar den väl sin plats som en mycket allvarlig väckelseappell för alla rättsvårdande ämbetsmän och myndigheter såsom ett oaviserat tecken på väggen i rättsstatens maktcentra.

Så har åter hela det namnkristna etablissemanget firat en av kyrkoårets stora, glamorösa högtider med traditionella ceremonier och processioner i den religionsfrihet en konstituerad rättsstat tillförsäkrar sina medborgare. Polis och militär, fiskaler, domare, advokater och politiker njuter välbehövlig vila, och byråkratin har reglerats till nolläge, så alla sorters funktionärer får chansen till meditation och kontemplation omkring påskdramat med dess många dimensioner och aspekter utan att störas av frustrerande budskap och tankar om att det glorifierade justitiemordet, som hunnit förskräcka och fascinera generationerna runt om på hela vår jord under bortåt två årtusenden, har sina miniatyrrepriser i anonyma versioner rakt in i vår egen tid; också i Dominikanska Republiken 1986.

Det var tre som hängde på var sitt kors på ödeskullen; Huvudskalleplatsen, men samtliga hade hamnat där efter vederbörlig rannsakan och dom, och det stod helt klart att åtminstone två av dem hade kvalificerat sig för det strängaste straff romersk rättsskipning över huvud taget kunde utmäta; offentlig upphängning på en påle som den dödsdömda själv tvingats släpa till avrättningsplatsen.

Aposteln Petrus döljer i den första pingstdagens missionspredikan på intet sätt vad han visste och kunde bevisa om de inblandade profana och religiösa makthavarnas delaktighet och omutliga ansvar för verkställigheten. Ett ansvar som förr eller senare skulle komma att utkrävas av hela folket och dess svekfulla ledare.

Jag kan inte frita mig från min absoluta övertygelse om ett logiskt släktskap av svårdefinierbara likheter och kvaliteter mellan process och händelseförlopp för många mycket orättvist och partiskt behandlade vanmäktiga individer, som Herren Jesus Kristus identifierar sig med. De är gömda och glömda genom arrogant maktmissbruk med prostitution och korruption. Det är sannolikt att klerikal prövning finner min jämförelse blasfemisk, men jag tar risken att oartigt påstå att kristenheten har en enastående förmåga att prestera kosmetisk grannlåt såsom prövad metod att hitta substitut för den verklighet man bekvämt och ytligt flyr ifrån och låter försmäktande rituella symbolhandlingar bli religionens huvudsakliga innehåll utan några som helst förpliktande identifikationer med medvandrare som överfallits av rövare.

Förklara för min oroliga själ hur ni ämbetsmän av olika rang och värdighet, ni som så ofta svarar för galant festivitas regisserade i fosterländska och stämningsfulla religiösa ceremonier, ni traditionens vårdare, älskare och dekoratörer med all den glans statens egen kyrka kan mobilisera och utstråla; hur kan ni så högtidligt och suggestivt i färg och form, i ord och ton, med gester och processioner tillbedja rättfärdighetens fridsfurste så volymiöst och programatiskt, då ni såsom jag, vet att på en av de statliga anstalter med tvångsintagna misslyckade individer, finns det bland annat tre män i sina bästa åldrar, vilka ofria och förödmjukade till bristningsgränsen firar sin elfte påskhögtid såsom misstänkta men odömda brottslingar. Omständigheterna som gett dem stämpel såsom mördare, verkar haltande och föga övertygande.

Men det får vara hur det vill med rekvisiten för tvångsingreppen. Det verkligt alarmerande är i detta fall inte gärningen, utan metoden för dess beivrande. Då denna kristenhetens stora triumfhögtid passerats i mönstergill ordning, sitter dessa tre dominikaner fortfarande kvar i sina celler utan någon som helst rättelse eller behörig prövning av misstankarnas autensitet. Sådana fenomen och företeelser måste vara såsom benröta i samhällskroppen och verka ytterst demoraliserande på laglydnaden och samhällslojaliteten med många omstörtande jäsningseffekter.

Midnattsropet

Omslagsbild
Foto: Per-Arne Imsen

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1987

Maranatasyskon demonstrerar för sina tre fängslade bröders sak utanför Dominikanska Republikens ambassad. Foto:PER-ARNE IMSEN

Detta enskilda fall är så astronomiskt avlägset från allt sunt normalt rättsmedvetande, att det är fullständigt obegripligt varför inte detta ropas ut på taken, då landets framtid avgörs i fria val. Det är hög tid att alla samvetsgranna och solidariska medmänniskor av sann gudstro och god vilja i detta land, i tanke och handling formerar sig i en kraftfull protest, som först och främst når till den borg för fosterlandet som inhumant och godtyckligt blivit presumtivt oskyldiga medborgares slutna värld och dessutom tränger sig in till alla de kamrar och sinnen där deras och landets öde direkt och indirekt avgörs i ödesmättade beslut.

* * *

Helt okyrkligt proklamerade påskhelgens centralgestalt, hantverkaren från Nasaret och gudasonen väckande och oromantiskt: "Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig". Applicera det kungliga rådet på den aktuella situationen så upprättelsens, försoningens och uppståndelsens krafter kommer i rörelse till mental hälsa i ett kreativt kulturklimat. Men det hastar, ty domen över passivitetens medbrottslighet låter inte vänta på sig. Nedräkningen tycks redan ha börjat över kulturfolken i öst och väst, i nord och syd!

Hur kan ni ta det så lungt och sova så gott, ni edsbesvurna män och kvinnor, som för folkets och nationens väl har utrustats med vördnadsvärda fullmakter för att till Guds ära och rättens okränkbarhet skydda och försvara medborgarna mot maktmissbruk och bevaka deras mänskliga rättigheter mot alla totalitära tendenser? Ni vet ju om den förkrossande verkligheten om tre dominikanska medborgares oförsvarliga fångenskap i eget fosterland. Har inte dessa territorier sett tillräckligt med oskyldigt blod flyta utan att modifierade former av klassisk terror lanseras för räddhågad disciplinerad självcensur? Måste makten statuera nya exempel för att ge historiskt välkänt förtryck en demokratisk touch för att om möjligt göra alla inbillade föreställningar om likhet inför lag trovärdiga.

* * *

Då jag med glödande nit passionerat försökt med mitt temperaments alla uttrycksmedel väcka och intressera olika kategorier av tjänstemän och specialister i privat och statlig förvaltning har undantagslöst alla uttalat sin avsky för detta uppenbara övergrepp, ett flagrant exempel på hur myndigheter under anonymitetens skydd kan ignorera medborgares självklara elementära mänskliga fri- och rättigheter. Men vare sig den dominikanska kommittén för de mänskliga fri- och rättigheterna med FN som internationellt forum, den lokala Amnesty-filialen eller advokater i Republikens eget yrkesförbund har kommit längre än till en artig nick och en trött gäspning i ord utan substans åter och åter relaterade till denna Republiks föga ärorika rättstraditioner med oövervinnerlig korruption som främsta och farligaste fiende. Stjärnadvokater säljer sig inte billigt och andra ämbetsmän är väl inte hågade för gratistjänster och välgörenhet. Alla har nämligen lika frankt och övertygat betonat som om det vore den naturligaste sak i världen att i detta samhälle är den kapitallöse mer eller mindre rättslös. Så beror det på om godtycket förmår mobilisera något stöd i vän-, kamrat- eller familjekretsen.

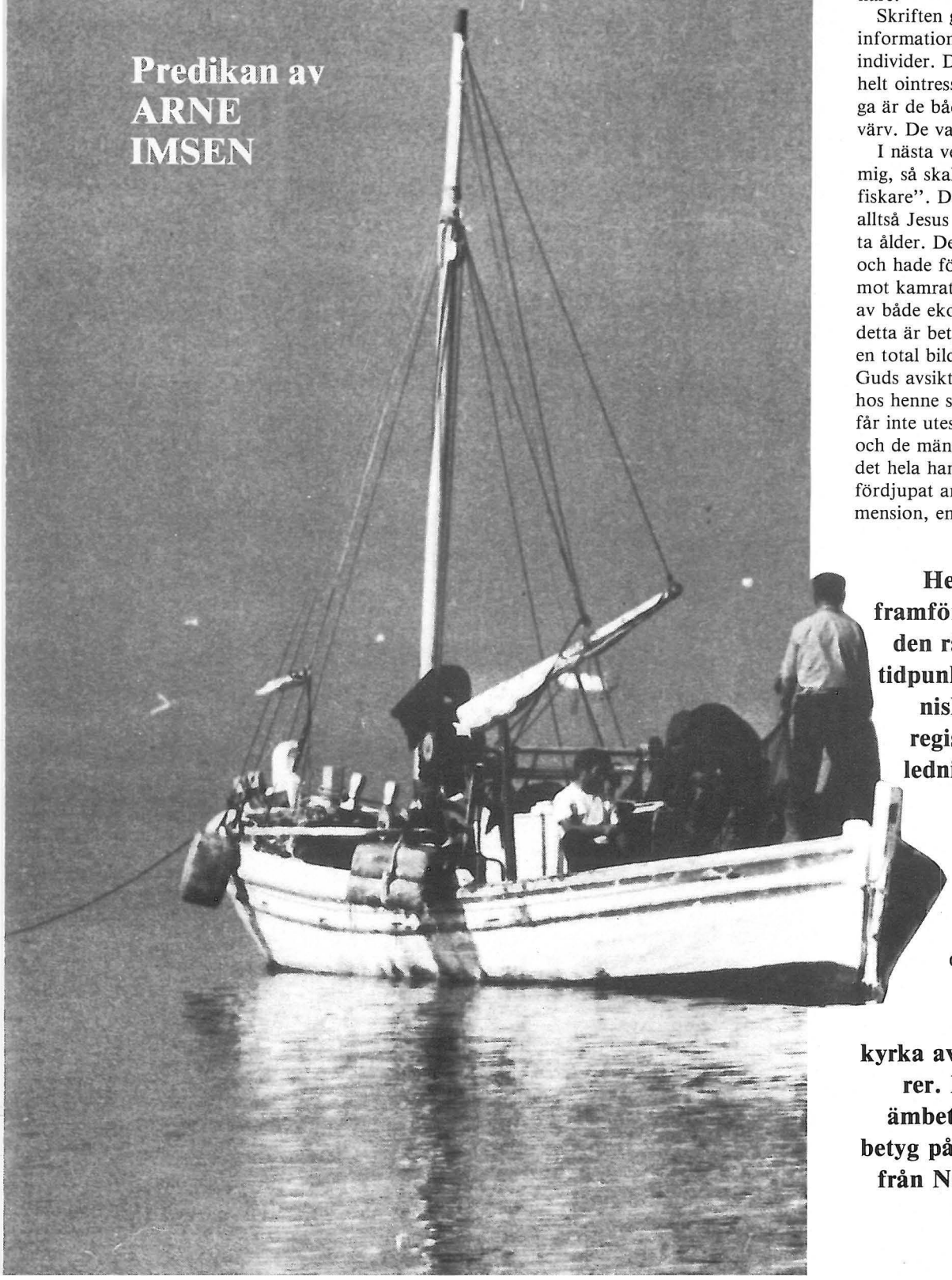
Det kan absolut inte vara ett olycksfall i arbetet att en relativt liten och ganska genomskinlig rättsstat med en förment fri press och opinionsbildning, demokratisk byråkrati, administration, förvaltning med garanterat fria och fina kyrkor samt fackliga och politiska organisationer, har råd att år efter år hålla sig med internerade individer, utan att deras mest elementära rättigheter tillvaratas seriöst och opartiskt, utan alla favoriserade pekuniära biintressen i andra kommersiella regioner av samhället. Om det existerar någon äkta och stolt känsla och respekt för fosterlandets ära och värdighet, har man absolut inte råd att under decennier nöta ner sitt hederlighets- och trovärdighetskapital med ett rättsväsende som tillåts tangera totalitära mönster i sin maktutövning. Det är en fördel och demokratisk rättighet att detta får sägas, men den utnyttjade yttrandefriheten blir ett dödshot och mördande gift för all handlingskraft och alla initiativ om den inte når fram med adekvata, konkreta åtgärder där de mest och bäst är påkallade, så felmarginaler av ovan beskrivna karaktär, beslutsamt elimineras utan ovidkommande hänsynstaganden och i tid.

Under en tredje etapp av tre månaders intensivt engagemang för de tre fångarna som kastas mellan ytterligheterna, hopp och förtvivlan, tro och tvivel, samt liv och död, ställer jag nu frågan direkt till deras egna landsmän. Vad skall ske med de tre dominikanska yrkesmän och familjefäder; Carlos Peña, Armenio Reyes González och Marcelino Segura Medina, som nu och un-

forts. sid. 28

MÄNNISK

Predikan av
ARNE
IMSEN

I Matteus 4:18, kan vi läsa följande. "Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare."

Skriften ger oss här en mycket värdefull information. Vi möter två människor, två individer. Deras personalia är tydligen helt ointressant och utelämnas. Det viktiga är de båda brödernas yrke och förvärv. De var fiskare.

I nästa vers talar han till dem: "Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare". Den här uppmaningen riktar alltså Jesus till två män som var i sin bästa ålder. De bar på ett försörjningsansvar och hade förpliktelser mot nära och kära, mot kamrater och kollegor. Förpliktelser av både ekonomisk och social art. Allt detta är betydelsefullt att förstå för att få en total bild av människan, av det som är Guds avsikt med henne och vad det är hos henne som Gud kan appellera till. Vi får inte utesluta mänskliga förhållanden och de mänskliga faktorerna, eftersom det hela handlar om en vandring in i ett fördjupat ansvar med ytterligare en livsdimension, en förlängning av den förra.

Helt plötsligt står han där framför de båda bröderna. På den rätta platsen, i den rätta tidpunkten, hos de rätta människorna. Där fanns ingen regissör annat än gudomlig ledning, och det hela utspelar sig mitt i vardagen på arbetsplatsen. Då det är frågan om sådana här heliga beslut förväntar vi oss att det skall ske under högtidliga former i ett tempel eller i en kyrka av ordinerade funktionärer. Men där står han, utan ämbetsdräkt och akademiska betyg på sin värdighet, mannen från Nasaret, timmermannens son.

OFISKARE

Dessa män hade ett hårt och arbetsamt liv, och då de bejakade kallelsen att följa denne Jesus innebar det en vandring in i en ännu större kamp. Det var ingen flykt in i något lätt, ljuvt och behagligt utan innebar att låta sig domineras av en ledare, en Mästare.

Helt plötsligt utan förannonsering står han då där framför de båda bröderna. På den rätta platsen, i den rätta tidpunkten, hos de rätta människorna. Där fanns ingen regissör annat än gudomlig ledning, och det hela utspelar sig mitt i vardagen på arbetsplatsen. Då det är frågan om sådana här heliga beslut och avskiljanden förväntar vi oss att det ska ske under högtidliga former i en synagoga, ett tempel eller i en kyrka av ordinerade funktionärer. Men där står han, utan ämbetsdräkt, utan akademiska betyg på sin värdighet, mannen från Nasaret, timmermannens son. Han ber dem inte följa med hem för en dags samvaro eller för att delge dem sina synpunkter på religionen, politiken och samtiden. Han bjuder dem inte att följa honom för att göra dem till präster eller pastorer, till apostlar eller evangelister.

Timmermannens son uttalar en kallelse som är total i sina anspråk och inkluderar hela livet. "Följ mig och jag skall göra eder till människofiskare." Han bjöd dem inte att upphöra med sitt fiske utan istället börja fiska vid ett annat vatten, med andra redskap, och framförallt med andra kvalitéer. Med denna kallelse följer ett villkor, en förutsättning, och det är Jesu närvaro. En total kallelse till ständig närhet till honom själv.

I Matt. 28:18 träder Jesus fram och uttalar följande ord till sina lärjungar: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden". Jesus presenterar sig här för sina lärjungar på ett helt nytt sätt, med en fullständigt ny utrustning och med nya fullmakter. Han delegerar sina sändebud sin myndighet och det är en väldig kvalitetsskillnad på den myndighet som Jesus Kristus personifierar och representerar, och den myndighet som existerar i världen. Den är helt ojämförbar med all annan makt och han är ojämförbar med alla andra makthavare. Vi får heller inte förväxla Jesu myndighet med den myndighet som kyrkligheten kan utrusta oss med genom seminarier och andra uppgifter.

Vi kan aldrig komma förbi det förfärliga faktum att kyrkor och samfund är antikrists skapelse. Inte de kristna, utan den kristenhet som utrustar sina tjänare med fullmakter och myndighet att vara företrädare för olika samfund, kyrkor, synoder eller något liknande.

Det stora och ödesdigra problemet är att vi genom de talanger vi utrustats med eller de gåvor vi fått av personlig, naturlig eller världslig karaktär, kan göra människor till medlemmar, proselyter i den tron att vi gör dem till lärjungar. Man blir inte kristen genom att gå med i en kristen organisation om den så heter Maranata, Pingstkyrka eller något annat. Man blir inte kristen genom att ansluta sig till, gå in i, utrusta sig med någon behörighetshandling såsom församlingskort eller flyttningsbetyg. Jesus sa inte..."gören alla folk till medlemmar i min kyrka". I ivern att driva en mission har lärjungaskapet många gånger tappats bort och ersatts av medlemsskap.

Sändebuden har utrustats för att göra folk till lärjungar, därför inställer sig misstagen eftersom vi ställer felaktiga krav, med bibliska termer, och erbjuder en främmande kraft för att uppnå idealen. Kraften som används är mer naturlig än den Jesus ger och talar om.

Jesu bergspredikan är riktad till lärjungen, och upplevs ofta tung och svår att tillämpa eftersom dess ideal är så långt från vår egen värld. Så istället för att visa människor det omöjliga sänker vi kraven och presenterar det som är möjligt. Men då bergspredikan är lärjungens program bestående av en hel serie omöjligheter vill Jesus göra klart för oss att kallelsen är enastående till sin karaktär.

Kanske vi upplever det här som träldom och lagiskhet, då kraven inte reduceras utan skärps. Lite mer karismatisk smörjelse och tungotal skulle appellera mer till vår känsla. Men här är det fråga om hur det är ställt med vår vilja. Är vår kunskap endimensionell, intellektuell och naturlig eller är den gudomlig och övernaturlig? "Salig är du Simons son, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan din Fader som bor i himmelen". Guds församling ska utföra det omöjliga, medan världen får ägna sig åt det möjliga. Då Nikodemus konstaterar att det är omöjligt att åter gå in i sin moders liv för att födas på nytt, proklamerar Jesus att han har kommit för att göra det omöjliga. Världen får forma sina idealister, filantroper och fromma individer. De kan fortsätta med sin kultur, religion, politik och ekonomi, i syfte att försöka skapa en dräglig värld för de människor som inte är födda på nytt, men är likväl förgängelsens trälar under fördömelsens verklighet.

Men bergspredikan uppenbarar inte bara vårt elände och vår sanna situation utan även Guds resurser och hemligheter. Genom korset, Guds hemlighet, får vi befrielse från belastning och skuld. Vi får frihetsbrevet i våra händer genom uppståndelsen och ges makt över allt det onda som tidigare påverkade, styrde och bestämde över oss. Lärjungaskapet har inget med prestation att göra, det är ingenting vi åstadkommer. Det är en fullständigt ny början med ett nytt utgångsläge, i en ny skola med en högre undervisning.

I Gamla Testamentet kan vi läsa om att det var två saker som fällde det orena djuret. Det saknade helkluvna klövar och sjönk därför ner i träsket, och det idisslade inte. Det här är bilden av oss innan vi blev frälsta. Vi kunde inte umgås med eller nära oss av Guds ord, men sen vi kommit till tro idisslar vi Ordet. Vi äter, sväljer, tuggar och tuggar igen, och när oss av Ordet. Den nya naturen har gjort att vi har börjat idissla Ordet för att utrustas av det.

Då Jesus bjöd sina sändebud att göra alla folk till lärjungar, åtog han sig själv att göra dem till människofiskare. Jesus måste alltså göra något i den enskilde som vi aldrig kan åstadkomma. Hela kristenheten är full av lärjungar som aldrig har blivit människofiskare. Man startar själavinnarkurser och använder sig av pedagogik, psykologi och tekniska hjälpmedel för att om möjligt kunna utbilda en och annan människofiskare. Man försöker med logik och retorik, med ett fint och vårdat uppträdande. Genom ett väldoftande, välkammat och väldressat uppträdande skall människor få förtroende. Man kan bjuda hem människor på kaffe och ha en trevlig afton, skapa intresse för sin tro, sin verksamhet och sin himmel, men människofisket handlar om något helt annat.

Medan lärjungaskapet handlar om undervisning för utbildning så handlar människofisket om försörjning, om förvärv. Den själavinnande uppgiften placeras rakt in i det mest dramatiska av allt. Det handlar om existensen.

Människofisket som Jesus talar om är

forts. sid. 27

Vad händer på
BÄLLSTALUNDSSKOLAN

Maranataförsamlingen fick tillträde till skolan 1 mars. Sedan dess har en intensiv aktivitet kryllat i huset. Visserligen biter sig några konstnärer fortfarande fast i de två övre våningarna, men Maranataförsamlingen har besittningsrätten för hela huset så det är bara en tidsfråga när inflyttningen skall ske också på våning tre och fyra.

Diskussionens vågor har gått höga inte minst i pressen. Präster och socialdemokrater har förfasat sig över Maranatafolkets inflyttning. Men argumentationen har varit lite för genomskinlig.

Det har också redan hunnit vara många underbara möten i det s k uppehållsrummet i gatuplan. Där var det dopförrättning den 12 april då sex syskon döptes till Kristus. Flera nyfrälsta finns nu i skaran som vissionärt bereder huset för sina kommande uppgifter.

Söndagen den 5 april fick vår käre broder *Ingvar Blomström* hembud. Det skedde i kvällens väckelsemöte när han sjöng sin välsignade, alldeles nyskrivna sång: *Hör hur Jesus kallar på dig, min käre vän.* Hans fru *Ingrid* och dottern *Kerstin* behöver nu allas våra förböner. Minnesstunden blir i Bällstalundsskolan måndagen den 27 april.

Bällstalundsskolans ytor är ungefär dubbelt så stora som Gamla Bros. Dessutom är den stora skolgården ett mycket välkommet tillskott. Här blir det tältmöten i maj. (se baksidan)

Skolans läge är alldeles ypperligt, mitt i inloppet till Solvalla-travet och alldeles vid E 18:s norra infart till Stockholm. Här är en ständig ström av människor.

Pilgrimshem har hittills fått *ett* av de planerade 34 rummen i huset färdigställt. Det är *Folke Jacobsson* som har målat och tapetserat. Tapeter har vi fått tag på jättebilligt. Över tusen fräscha, moderna tapetrullar har vi fått köpa för en krona rullen. Det nyrenoverade rummet har hyrts ut intensivt under den här perioden. Vidare planeras 20 rum i två baracker på skolgården.

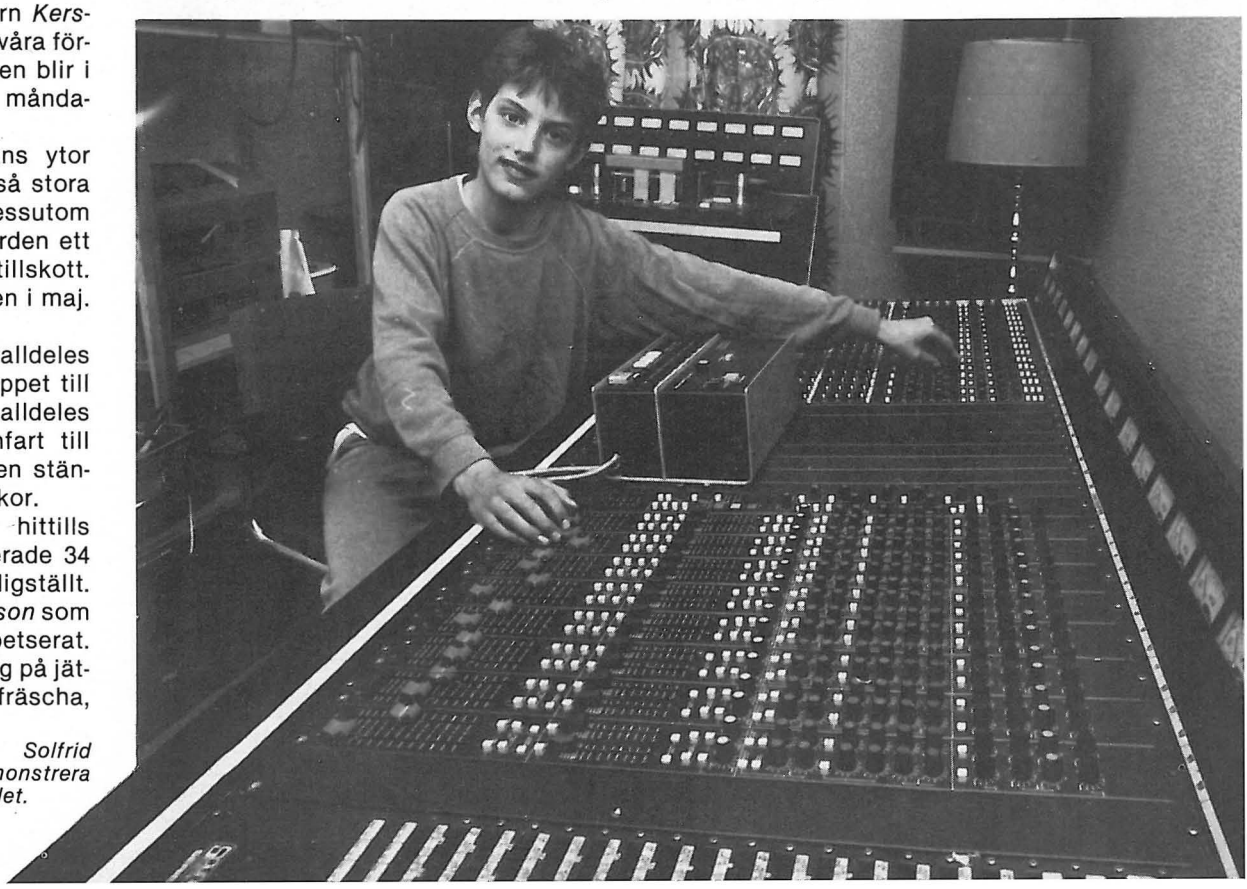
Dessutom har ett antal husvagnar köpts in till mycket förmånliga priser. Det var en idé som föddes i ett brödramöte innan påsk. De hyrs nu ut för övernattning på skolgården där de står. Eller om någon vill hyra en husvagn och ta med sig, går det också bra.

Det nyförvärvade rullande gatuköket står mitt i folkströmmen av de solvallabesökare som hyr parkeringsplats på skolgården. Här går det att köpa korv, hamburgare, med bröd och mos och t o m sådna onyttigheter som pommes frites. Eller vad sägs om en tunnbrödsrulle med tjock korv och räksallad?

Renoveringsarbetet är alltså i full gång och de oändliga elinstallationerna som är nödvändiga p g a skolans nya användningsområde utförs av *Amos Dahlberg.* Amos fru, *Sandy,* syns också allt som oftast i köksregionerna.

Pilgrimsskolan har också hittat några provisoriska salar där undervisningen kan fortgå. Barnen stormtrivs i Bällstalundsskolan och inte minst på berget och i skogslunden bakom skolan.

I påskveckan blev det brådа dagar. Möbler, lådor och kartonger i det oändliga travande på varandra, ända upp till taket belamrade rum och korridorer. "Hur skall vi kunna ta emot vänner från hela landet i detta hus?" tänkte vi allihop. Men ingen

Joakim, Peder och Solfrid Bloms äldste son, demonstrera stolt det nya mixerbordet.

Idén att inköpa ett antal husvagnar föddes i ett brödramöte...

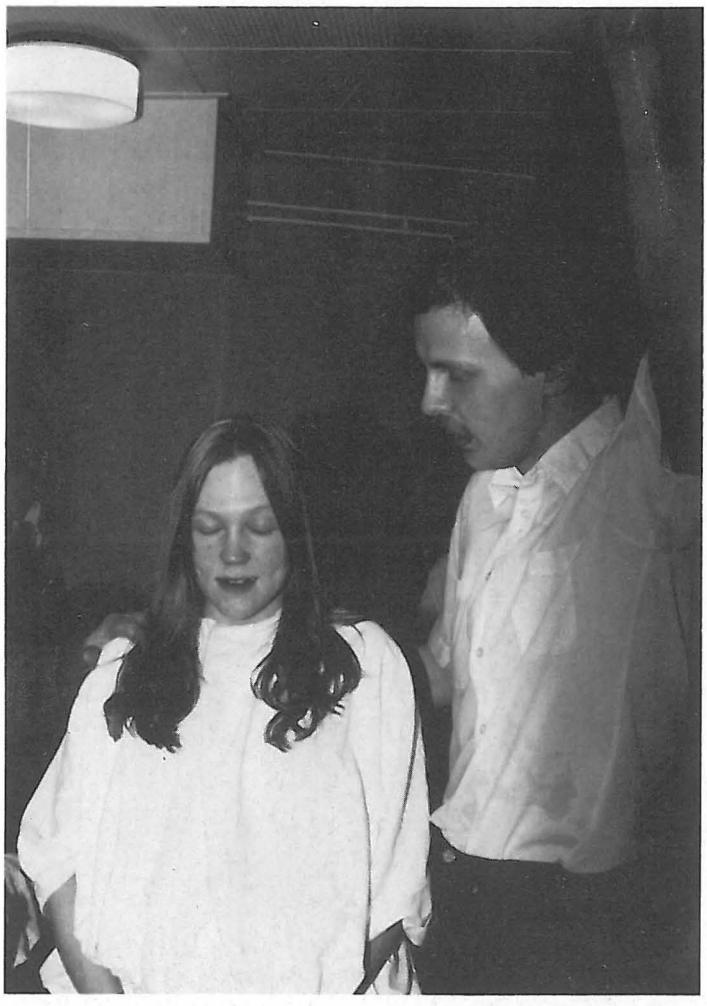
sa nå't. Alla arbetade på och lagom till skärtorsdagskvällen var det faktiskt ganska hyfsat. T o m problemet med stolar var löst, så alla kunde sitta. Brosalsbänkarna som måste skruvas fast i golvet gick ej att använda i gymnastiksalen. De sålde vi till Sigtuna fria församling. Och nu i sista minuten innan påskkonferensen fick vi tag i 150 stapelbara stolar för samma pris som vi sålt de andra.

De nya stolarna hade varit placerade i Blå Hallen i Stockholms stadshus. Sista gången de användes var vid Palmes begravning, blev vi upplysta om.

En matta var också nödvändig för att skydda gymnastiksalens golv. En brun matta bestående av små fyrkanter, tidigare använd på mässor, blev den perfekta lösningen till ett billigt pris, också i sista stund, naturligtvis.

Påskkonferensen med många tillresande vänner från hela landet, och ett busslass från Norge, var en så kraftig upplevelse att det är svårt att med bara några få ord redogöra för den. Ingen kunde undgå att bli förnyad. Ordet *fantastiskt* täcker absolut inte vad vi fick uppleva. *Arne Imsen, Kjell Hägerman, Per-Arne Imsen, Folke Jacobsson* m fl undervisade i Guds Ord. *Hans Lindelöw* visade skakande videobilder från Sovjetunionen.

Den 21 april på kvällen kom *Peder Blom* och *Per-Arne Imsen* in på skolgården med församlingens lastbil. En susning gick genom den nyfikna välkomstkommittéen när lastbilsdörrarna öppnades. Inne i lastutrymmet låg det nyinköpta studiomixerbordet, som är av märket Soundcraft. Det skall så småningom inta sin plats i den nya studion som iordningställs i västra flygelns nedre plan. Där kommer också den fina bandkopieringsanläggningen som har inskaffats, att placeras. Det är en Sony kassettkopieringsmaskin som kopierar 12 kassetter samtidigt åtta gånger hastigheten. Redan ringer det kunder och bokar studiotid fastän studion inte är färdig.

Mycket, mycket mer skulle naturligtvis kunna sägas om detta spännande pionjärarbete.

Här finns massor av arbetsuppgifter och alla som bara vill och har möjligheter kan göra en insats.

Skura, måla, tapetsera, laga mat, evangelisera, snickra, svara i telefon, göra rörmokerijobb, undervisa barnen, predika, sjunga, sköta om de nyinköpta husvagnarna, löda sladdar i studion, ja, här finns massor med uppgifter.

Du kan också bidra med din offergåva på Maranataförsamlingens postgiro 44 10 05-6.

Men framför allt inneslut arbetet i dina förböner. Gud välsigne dig!

pai

Text:
MÄRTA
STRÖMMARE

BYGG GUDS

Jag tycker det är en stor förmån att ha fått blicka in i det som Gud vill göra. Vi människor har för det mesta ett ytterst begränsat perspektiv, beroende på att vi fäster våra sinnen vid det som hör jord och värld till. Så knyter vi an till platser, människor och materiella förutsättningar. Saknas sådana, jagar vi gärna vidare i vår strävan att få ett fäste för vår sinnevärld och intressevärld. Vi vill ha ting att satsa vår energi och idealitet på, så att vi kan få vara med i något som ser ut att ha möjligheter att lyckas.

Men när Herren kallar oss håller inte dessa värderingar, ty han utför sitt verk helt utifrån sina egna möjligheter, och på det sätt som han vill ha det gjort. Mänsklig makt eller visdom använder han sig inte av, men väl av de principer han givit i sitt eget ord. Dessa principer är det angeläget för oss att lära känna, eljest kommer vi att bedragas av det skenfagra tal som flödar omkring oss.

Nehemjaboken beskriver någonting märkvärdigt och underbart, nämligen hur Jerusalems murar byggs upp och blir satta i stånd. Jag fascineras när jag läser om detta, hur det börjar med *insikten* hos Nehemja.

Portar uppbrända i eld

Han levde i en mycket god personlig ställning — han var munskänk hos självaste konungen. Vi kan förstå att han var en skicklig yrkesman eftersom han nått så långt. Han behövde inte fråga efter meningen med livet eller önska sig något utöver det han redan hade, kan det väl tyckas oss. Men någonting drabbade honom och det fick oerhörda konsekvenser. Det kom några judiska män till Susans borg, Nehemjas arbetsplats, och de visste att berätta en skakande nyhet: Jerusalems murar var nedbrutna och dess portar uppbrända i eld. Denna insikt slog Nehemja med en förfärande kraft och klarhet. Han orkade helt enkelt inte fullfölja det arbete han hade, så fruktansvärd blev nöden för honom. Han stod inte ut med denna vetskap, livet var med ens totalt förändrat och han grät, fastade och ropade till Gud, både dag och natt.

Jag blev så gripen, när jag läste detta, ty jag förstår, att också vi måste väckas över den faktiska situationen. Hur står det egentligen till med murarna i Guds stad?

Vi måste förstå den här bilden. Muren omkring staden, med dess portar, utgjorde stadens enda skydd. Var den raserad betydde det att staden var värnlös och fiender från alla håll kunde storma in för att plundra, döda, bränna och ödelägga. De vilda djuren likaså, om inte muren var i ett sådant skick att den utgjorde ett fullvärdigt skydd. Farsoter, epidemier och naturkatastrofer kunde endast hållas utanför staden genom en väl uppbyggd mur med tillslutna portar.

Grät natt och dag

När detta stod klart för Nehemja kom det att prägla hans varelse på ett märkbart sätt. Han började gråta, och han grät natt och dag under det att han påminde Gud om alla hans löften angående Jerusalem.

Till slut ser konungen att något är annorlunda med hans munskänk och han säger: "Varför ser du så sorgsen ut? Vad är det för hjärtesorg du har?"

Vänner — vi har vinnlagt oss om att gå omkring med ett leende på läpparna och tala om hur härligt livet i Gud är. Men jag tror att om världen fick se oss ta konsekvenserna av insikten om vårt lands och folks situation, då skulle vi göra ett annorlunda intryck. Har vi förlorat någonting väsentligt? Hjärtenöden? Vi kan inte ta oss det här. Jag är medveten om det. Vi kan inte gråta på befallning och det är inte gråten i sig själv som betyder något. Själva tårarna har inget värde. Men om vi blev delaktiga av nöden, vår gemensamma nöd för Guds rikes sak, skulle det måhända sätta spår i vår omvärld.

Nehemja får konungens tillstånd att resa till Jerusalem, och när han kommer dit, är situationen så eländig att han inte kan bese staden i dagsljus. Nattetid smyger han sig ut. Ensam, vapenlös men avskild bespejar han resterna av det som varit en mur omkring

Jerusalems murar var nedbrutna och dess portar uppbrända i eld. Denna insikt slog Nehemja med en förfärande kraft och klarhet. Han orkade helt enkelt inte fullfölja det arbete han hade, så fruktansvärd blev nöden för honom. Livet var med ens totalt förändrat och han grät, fastade och ropade till Gud, både dag och natt...

RIKETS MURAR

Guds stad.

Så kommer en dag då han kan samla några män omkring sig och säga: "Nu skall vi bygga upp muren!"

"Folket arbetar med gott mod," heter det och sträcka efter sträcka reser sig mot skyn, till Herrens ära. Under ivrigt arbete lyftes portarna på plats. Halleluja!

Liv åt stenarna

Men det finns svårigheter också — makter och krafter som vill förgöra Guds verk. Den ogudaktige konungen säger: "Ska vi tillåta dessa vanmäktiga judar att göra så här? Om vi låter dem hållas skall de kanske ge liv åt stenarna på marken?"

Vi vet att världen är fylld av en makt, vars enda strävan är att stjäla, slakta och förgöra. Men det finns också en makt att ge liv åt det som är dött och den makten besitter bara Guds eget folk. Livets Herre — Jesus Kristus, har givit oss den. Det evangelium som vi predikar är så fenomenalt att det ger liv där död och förintelse härskat och haft herravälde.

Denna byggnad — Gamla Bro — är ett levande bevis på just detta. Här rådde döden när evangelium kom in, och så har människor fått föras till liv. Det är ju underbart! Vi får vara med och se själva livet spira fram, därför att himmelens Gud har beslutat att utföra *sitt* verk.

Vi behöver inga stora åthävor, inga våldsamma miljonbyggen, men vi behöver *hjärtenöden.*

För min egen del upplever jag att jag måste gripas av den. Utan denna nöd, kommer jag att bli en ljudande malm eller en klingande cymbal. Det är viktigt för mig, att Herren må komma till i min varelses innersta djup, så att det kan bli synligt för min omvärld. Det är ett böneämne som jag har. Jag känner också en oerhörd tacksamhet för dessa senaste år, då jag fått vara med och möta Gud här på Gamla Bro. När församlingen nu bryter upp och går vidare, ska den få uppleva att "Hans ögon följa oss på muren". Den store och underbare uppdragsgivaren — Herren Jesus Kristus — är inte intresserad av om vi iståndsätter gamla byggnader här eller där, men han välsignar oss när vi bygger upp gudsrikets murar.

"När modet sviktar, se upp till Gud
hans ögon följa dig på muren
Se redan höres trumpeters ljud
och sista stenen är framburen
Min Serubbabel som lade grunden
skall snart bebåda den sälla stunden
Då han skall slutstenen föra fram
och nåd skall vila över stenen

Räds ej för bergen som resa sig
de skola jämnas ut med tiden
När sabbatsåren ingå för dig
de svunnit har och slut är striden
Snart Serubbabel sitt verk bestiger
och templets portar han då inviger
Han renar verket från hö och strå
och nåd skall vila över stenen

Är platsen dyster mot eget hus
och tryckes du av sorg och smärta
Ack fly till Gud undan världens brus
han lyfter bördan från ditt hjärta
När Serubbabel sitt verk förenar
din port skall glimma av ädelstenar
Då skall du lönas för vad du gjort
och nåd skall vila över stenen

Din Gud har sagt — det skall gå dig väl
tag rustningen, så ock din lyra
och lös med sången var sorgsen själ
ty livets timmar äro dyra
Din Serubbabel snart ringer samman
och frälsta skaran skall ropa: Amen
Så bygg på muren i tro och bön
OCH NÅD SKALL VILA ÖVER STENEN!

Okänd förf.

Petrus hade följt Jesus. Han hade fått se Mästaren gå omkring, göra väl och hjälpa alla. Han hade själv blivit sänd tillsammans med de övriga lärjungarna ut på missionsuppdrag...

Det kom en påskmorgon

Nu stod Petrus och stirrade in i kolelden, på de falnande resterna efter en flammande brasa. Det var hans hjärta som låg där. Förvridet, förbränt och förstört.

När Petrus stod vid kolelden och hörde hanen gala, föll hans liv samman. Han hade en gång brutit upp från sin sociala trygghet; fisket, redskapen. Det enda arbete han egentligen riktigt väl behärskade; det som gav utkomst och anseende inför grannar, vänner och familj. Så kom mannen som vände upp och ned på hela hans värld. Som med två lågmälda, fasta och kategoriska ord satte hans hjärta i brand: *"Följ mig!"*

Och nu stod Petrus och stirrade in i kolelden, på de falnande resterna efter en flammande brasa. Det var hans hjärta som låg där. Förvridet, förbränt och förstört.

Petrus hade följt Jesus. Han hade fått se Mästaren gå omkring, göra väl och hjälpa alla. Han hade själv blivit sänd tillsammans med de övriga lärjungarna ut på missionsuppdrag — utan pengar, utan ränsel och matsäck. De fick gå i trons skola. Han hade lyssnat till bergspredikan utan att egentligen förstå. "Se på fåglarna under himmelen — de så icke. Se på liljorna på marken — de spinna icke." Vad var det för asociala tendenser? "Ni har hört sägas av de gamla lärarna — men *jag* säger eder..." Och så skärptes lagens omutliga krav bortom alla möjligheter för en dödlig människa att fylla dem. Petrus var med uppe på förklaringsberget, och såg Kristus förklaras och samtala med det gamla förbundets förnämsta företrädare; Moses och Elia, om sin förestående bortgång. Visst var Petrus med. Men han förstod inte vad detta innebar egentligen, och när nu profetian höll på att uppfyllas, stod Petrus vid kolelden på översteprästens gård som förnekare och förrädare: "Jag känner inte den mannen."

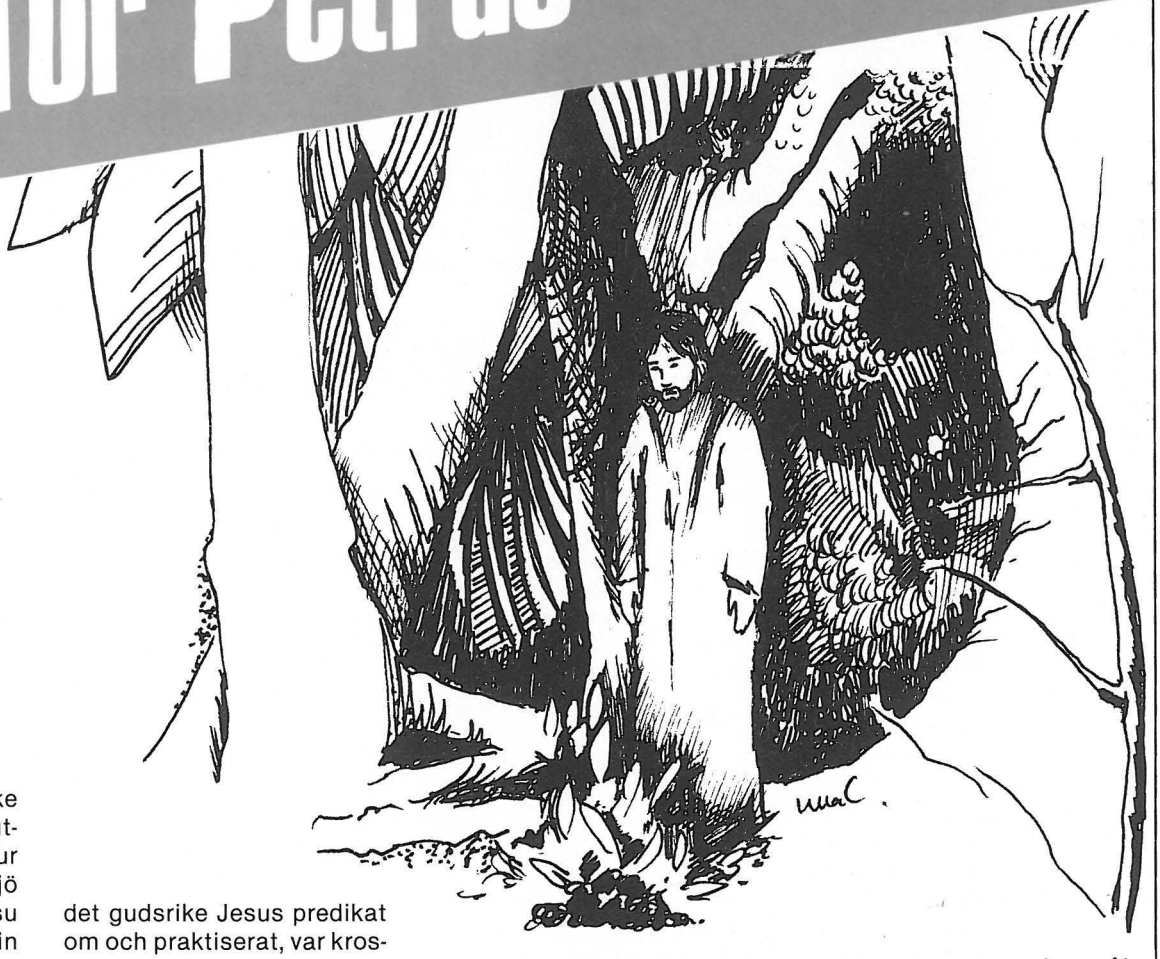
Fått betvinga elementen

Petrus var särskilt benådad bland lärjungarna. Han var den som på Jesu ord hade fått gå på vattnet och så mot alla naturens lagar fått betvinga elementen. Han hade fått dra upp en fisk ur havet, som förmedlade den skattepenning både Petrus och Jesus skulle betala som världsmedborgare. Han hade sett så mycket av Jesu underbara gärningar hans hjärta var hänfört, och därför bedyrade han ivrigare än någonsin de andra lärjungarna att om än alla andra människor i världen svek Jesus, skulle aldrig han, Simon Petrus, Ivraren, svika honom. Petrus fick också ett speciellt ämbete när det gällde församlingens grundläggning. Petrus deklarerade och var övertygad om att han skulle vara trogen intill döden. Nu stod Petrus i natten vid en falnande eld på översteprästens gård, medan Jesus bunden, smädad och utan en enda försvarare, stod inför lagens, rättens och religionens företrädare och högsta auktoriteter. Falska vittnen trädde upp utan att bli motsagda, och Jesus dömdes till döden. Och Petrus gick ut och grät bitterligen.

Svek föder fruktan

Svek föder fruktan. Jesus kämpade ensam sin dödskamp. Till och med Gud skylde sitt ansikte. Himlen mörknade, och jorden darrade. Jesus dog. Han begravdes av några vänner i en grav som lånades ut av en rik sympatisör. Lagens företrädare utverkade att det sattes ut vakter vid graven. Och lärjungarna satt bakom lyckta dörrar av fruktan för judarna. Petrus mindes den blick Jesus gav honom vid hanegället. Hur Jesus, mitt i sin övergivenhet inför sina plågoandar, var medveten om den svekfulle och fege Petrus och hans dilemma. Hur han, vid den galande tuppens tecken väcktes till insikt om vem han var och vad han representerade. Jesus såg på Petrus — en blick full av smärta och medlidande. Petrus kände sitt hjärta som ett ormbo, och förnam stanken av sitt ruttna svek. Han hade plötsligt inte kvar ett enda ord från sitt annars så storvulna ordförråd. Han, som annars hade så ivriga förslag om vad man kunde göra: Bygga hyddor för att slå vakt om Guds härlighet på förklaringsberget, och tillrättavisa

även för Petrus

Text:
STINA
FRIDOLFSSON

Jesus när han i Petrus tycke var alltför fanatisk i sina uttalanden. Nu gled han ut ur den konfliktladdade miljö som alltid uppstod i Jesu närhet, för att gråta ut sin skam och förtvivlan. Han hade satsat sitt liv, sin yrkeskapacitet, sin heder; brutit upp från hem och familj för att följa nasaréen och dela hans smälek. Och vid den avgörande punkten, när Jesus blev förkastad och dömd av samhällets auktoriteter — då förmådde han och de övriga lärjungarna inte mer. Allt de hade satsat och offrat för att följa Jesus var förspillt. Han var död, och de satt bakom lyckta dörrar.

Speciell hälsning

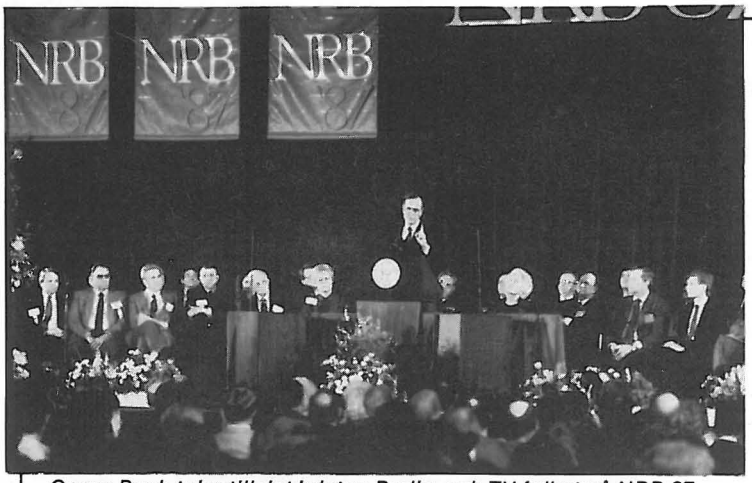
Vi som upplevt så många påskar, att vi nästan är blasé på dess traditionella budskap, vet ju så innerligt väl vad som skedde. Att Jesus uppstod, att han skickade en speciell hälsning till Petrus. Då repade denne mod så pass att han beslöt sig för att gå ut och fiska. Hans dröm om att få en position i det gudsrike Jesus predikat om och praktiserat, var krossad. Han hade svikit, hans karaktär var för dålig, ondskans makter hade i det avgörande ögonblicket fördärvat allt vad han byggt upp av tro och tillförsikt under den treårsperiod han hängivet följt Jesus. Men nu hade han i alla fall nåtts av en uppmuntrande hälsning från Frälsaren; han förstod att han fått förlåtelse för sin fruktansvärda missgärning. Men han var ju tvungen söka sig en utkomst. Han måste trots allt leva av något, och ansvaret för sina anhöriga kunde han ju inte helt glömma för att han hade misslyckats i sin kallelse. Och så följde beslutet: "Jag vill gå åstad och fiska!" Och Petrus naturliga egenskaper att leda och få andra med sig i sina infall, förfelade sig inte nu heller. De andra lärjungarna, som alla svikit sin Mästare, reste sig genast: "Vi gå också med dig!" De hade ju inte glömt de vanliga reglerna för fiske, hur och var och när man lägger ut näten. Men den natten fick de ingenting.

Kärleksfulla tilltal

Efter den, som det tycktes, ändlösa natten, då lärjungarna tvingades konstatera att den period de tillbringat med Jesus tydligen gjort dem odugliga och hjälplösa i den syssla de varit uppvuxna och vana vid, kom omsider morgonen. Och då stod Jesus på stranden. Lärjungarna var nu så desillusionerade och vanmäktiga, att de inte ens kände igen Jesus. Men så talade han till dem: "Mina barn, haven I något att äta?" Vid detta kärleksfulla tilltal, fyllt med omsorg om deras välbefinnande, kände de igen sin Herre och Mästare. Och på hans ord kastade de åter ut näten, och fick fullt med fisk. Och så fick de, som så många gånger förr, fira måltid med Jesus. Men nu var de bävande och tystlåtna. Det var slut med alla frimodiga samtal och frågor om vilken plats de skulle få i Guds rike, och vilken lön de skulle få för att de följt Jesus. De hade prövats, och ingen hade hållit provet.

Så ställer Jesus plötsligt frågan till Petrus: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Vad ska han svara? Han, som i sitt handlingssätt så gruvligt förnekat Mästaren? Men i hans hjärta brann en eld, som fått ny fart när han mötte Jesus, uppstånden och förhärligad. Och han svarade: "Ja, Herre. Du vet att jag har dig kär." Så frågade Jesus igen; och ytterligare en gång. Och Simon Petrus gav sitt bävande svar. Vid tredje gången, vågade han knappt svara, i bedrövelse över att Jesus tydligen inte tog hans svar på all-

forts. sid. 27

Georg Bush talar till det kristna Radio- och TV-folket på NRB-87. Foto: PER-ARNE IMSEN

Vem är då Jesus? — var frågan som fanns inom mig efter att ha följt det enorma religiösa TV-utbudet i USA under några dagar. Berättar AGNETA ORELLANA som tillsammans med Christina och Per-Arne Imsen gjorde en resa till bl a Washington.

USA – en nation under

Per-Arne Imsen med fru Christina och jag var där för att försöka få ut det väckelsebudskap Gud anförtrott oss, genom att ta personliga kontakter med olika församlingar och att sprida Christinas sånginspelningar på engelska och spanska.

Många nyckelpersoner inom den s k kristna TV-, radio- och musikproduktionsvärlden från Nord- och Sydamerika till provexemplar av hennes kassetter på NRB:s (National Religious Broadcasters) årliga konferens i huvudstaden Washington, som vi besökte. Där fick vi dessutom blicka in i religionens enorma roll i det amerikanska livet. I Jesu namn blandas politik, affärsliv och underhållning med kristendom. Bibelord används för att välsigna ondskan istället för att avslöja den, som ju borde vara den kristna församlingens uppgift.

I USA har det blivit modernt att kalla sig "född-på-nytt-kristen". Så gör även nationens president. Denne talade inställsamt till en välsignande konferenspublik (genom videoskärm av säkerhetsskäl) och försvarade sina nya vapen med bibelordet "Saliga äro de fridsamma", vilket på engelska kan tydas "Saliga är fredsstiftarna". Reagan fortsätter efter citatet: "Gör inga misstag. Fred är mer än vårt mål, det är vår plikt. Men vi skall inte låta oss luras. Fred inträffar inte av sig själv, eller bara genom att vi önskar det. Fred är en produkt av hårt arbete, realism och i fallet SDI-vapen genom att utnyttja modern teknologi på bästa sätt. Att bygga för en bättre värld betyder att använda metoder som fungerar och inte bara låter bra." Då han talar om politisk frihet nämner han Pauli ord till Galaterna: "För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån därför fasta och låten icke något nytt trälldomsok läggas på eder".

Vicepresidenten Bush inställde sig personligen och flöt också väl in i den s k kristna miljön genom att citera många bibelord mitt i sin partipropaganda.

Man har ett gemensamt språk, talar om framgång och frihet på ett för mig främmande sätt. Vi som såg allt detta så koncentrerat under några konferensdagar kunde med smärta konstatera att frälsningen blivit business. Man känner sig säker såsom "en nation som välsignats av Gud, eftersom den står under Gud". På så sätt menar man sig vara Guds representanter på jorden. Jag måste fråga om man väntar Jesus eller håller man som bäst på att förbereda för Antikrists framträdande?

För mig blev detta ännu allvarligare då jag i samma veva läste David Wilkersons senaste bok: "Set the trumpet to thy mouth", vilken talar profetiskt om den fördömelse som vilar över detta "Babel".

Under konferensen i Washington tillfrågades jag av en spansk kristen redaktör och radioproducent om jag hade något speciellt böneämne de kristna i Spanien kunde hjälpa till med. Mitt spontana svar blev: Bed för oss att vi får nåd att presentera Jesus, precis som han är, ett evangelium som inte är uppblandat med något främmande element.

Naturligtvis finns det ju människor även i Amerika som är lyhörda för Gud. Gud ledde oss till sådana. Per-

Agneta Orellana och Christina Imsen på hotellrummet i Washington D.C. Iläggsblad och etiketter sätts på plats på de kassetter som kopierats i USA.

Arne fick predika och Christina sjunga och vittna i många församlingar och vi blev väl mottagna av syskon som verkligen vet vad gästvänlighet är.

Dörrar har öppnats så att Maranatabudskapet nu har ljudit i många TV- och radiostationer över hela Nord- och Sydamerika genom Christinas sånger. Det har också gått ut genom vårt spanska Midnattsrop som nått församlingar i alla dessa länder. Många har

Gud?

svarat, tackat så innerligt för budskapet, berättat om sin verksamhet och bett om förbön.

I t ex Colombia, Bolivia, Mexico och Cuba har man använt Christinas sånger i möten och kampanjer. Från dessa och många andra länder har vi fått brev som utgör ett rop om hjälp dels för människors frälsning och dels för deras sociala nöd. Vi har fått ta del av vad Gud gör genom enkla redskap som, utan att ha tillgång till alla de resurser man disponerar i I-länderna, vinner själar för Gud och gör vad man kan för att lindra nöden på liknande sätt som i vårt missionsarbete i Dominikanska Republiken. Analfabetism och bristsjukdomar är ett stort problem. Men människor med hjärtat i brand kan med enkla medel göra betydelsefulla insatser.

Jag tackar Gud för att han har kallat oss och vill leda oss på rätta vägar, utan att gå vilse i den religiösa djungeln, för att Hans namn inte skall bli smädat utan förhärligat. Må vi vara ståndaktiga intill änden och ödmjukt lyssna på lärjungavis, så att vi kan bli brukade för själars frälsning.

Jer. 50:31 *"Se, jag skall vända mig mot dig, du övermodige, säger Herren, Herren Sebaot; ty din dag har kommit, den tid, då jag vill hemsöka dig."* (Läs Jer. 50 och 51 om Babels dom.)

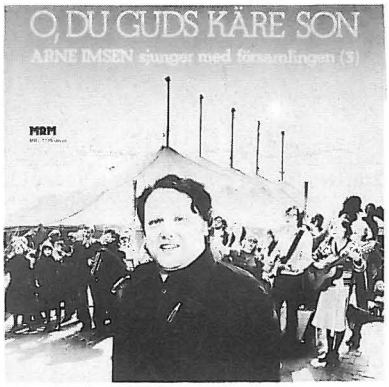
ARNE IMSEN sjunger med församlingen

DET GAMLA EVANGELIET

MRL 2118/KB 118 Tro endast tro/Strömmar i öknen/Jerusalem/Gud tager vård om dig/Alla skall se/Mamma är det långt till himlen/Jag har ett land som väntar mig/O, Jesus du som fyller allt i alla/Det gamla evangeliet/Gud som haver/Låt det ske o, Gud vi bedja/Underbar frid/Låt mig åter sjunga sången/Ej det finns en sådan vän/Han frälste mig.

O, DU GUDS KÄRE SON

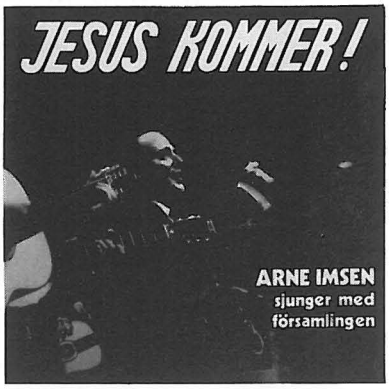
MRL 2115/KB 115 O, du Guds kåre son/Gyllne morgon/Städse på Sion jag tänker/Giv Jesus all makt och all ära/Mer, mera av Jesus/Fader vår/Jag önskar att se Jesus/Ljuvligt och kärleksfullt/Blott en dag/Han är allt för mig/Jag har en vän från Golgata.

OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN

MRL 2112/KB 112 Har du mod att följa Jesus/Den glädje som världen giver/Hans kärlek är gränslös/Vilken nåd så stor och rik/O, hur stort att Jesus fann mig/Där roser aldrig dör/Helig, helig är änglaskarans sång/Du kan hälsa få i Jesus, kære vän/Gyllne morgon/Det finns ett hjärta.

JESUS KOMMER

MRL 2107/KB 107 Jesus har en bok i himlen/O, det skall bli härligt för mig/Med överängels röst och Guds basun/Snart är han här/Vilken dag det skall bli/Om du vinner jordisk makt och ära/Lever du idag min vän/Om korset tynger/Att vara din/Jag vill hellre ha Jesus/En underbar källa/Det finnes ej jordisk släktskap/Skall det bli några stjärnor/Jesus kommer (tal)/Snart kommer min Jesus/Gå, gå, skördeman gå.

60:-/st inkl moms. Porto tillkommer

Maranatafolkets levande sång och musik

Sänd mig mot postförskott .....st LP☐ kassett ☐ ***DET GAMLA EVANGELIET***

Sänd mig mot postförskott .....st LP☐ kassett ☐ ***O, DU GUDS KÄRE SON***

Sänd mig mot postförskott .....st LP☐ kassett ☐ ***OCH JAG SKALL STÄMMA IN***

Sänd mig mot postförskott .....st LP☐ kassett ☐ ***JESUS KOMMER***

Namn: .....

Adress: .....

Postnr, postadr: ..... Tel.nr: .....

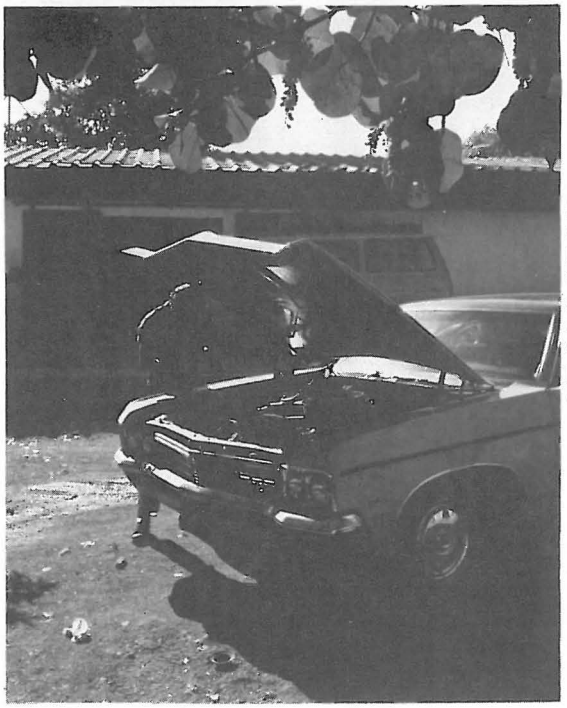
MRM Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA. Tel: 019-964 72

VÄSTIND
USA-MEX

I nio vecka Arne Imse kanska ka glimtar frå

1. På nyårsdagen '86-'87 var det dags igen för Christina att sjunga vid den stora fotbollsarenan i Santo Domingo. Uppskattningsvis 35 000 personer var på plats.

2. Den 2 januari blev det bilköp av. Här tas kompressionsprov på motorn på den Chevrolet Impala vi valt ut.

3. Sedan blev det möten i stort sett varenda kväll. Här predikar Per-Arne för evangelister och missionärer, i den största pingstkyrkan i Santo Domingo.

4. 10-18 januari hade Comunidad Maranata sin första egna konferens i Santo Domingo. Bilden är från ett saligt eftermöte då tre personer blev frälsta. Bl a makarna som bor grannar med storfamiljen.

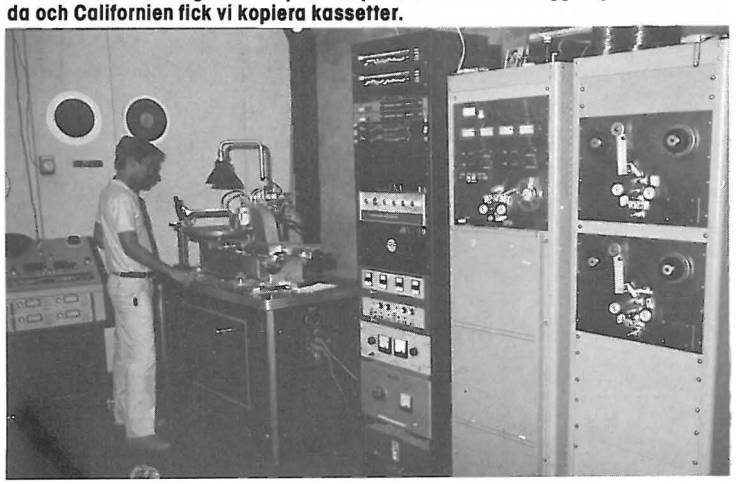
6. Nedan: Många radioprogram blev det. Även program i TV. Här är det direktsändning från en radiostudio i Puerto Plata.

5. Nedan: 20-21 januari reste vi till norra Dominikanska Republiken. Till landets näst största stad Santiago. Här hade vi tre fantastiskt underbara möten. Här kommer nästan hela församlingen fram till förbön.

7. Nedan: Åtgången på Christinas spanska kassetter var stor. Här en bild från FAMA i Santo Domingo som kopierade på sin moderna anläggning. Även i Florida och Californien fick vi kopiera kassetter.

IEN
ICO

ıar Christina och Per-rest över den ameri-nenten. Här är några esan.

10. 1-4 februari. Nu har vi blivit delegater på NRB:s konferens i Washington D.C. (De kristna TV- och radiostationernas stora årliga konferens) Se Agneta Orellanas separata artikel.

12. Ralph Hart besökte Maranataförsamlingarna i Sverige för över 20 år sedan. Vi mötte honom i Los Angeles i ett väckelsemöte.

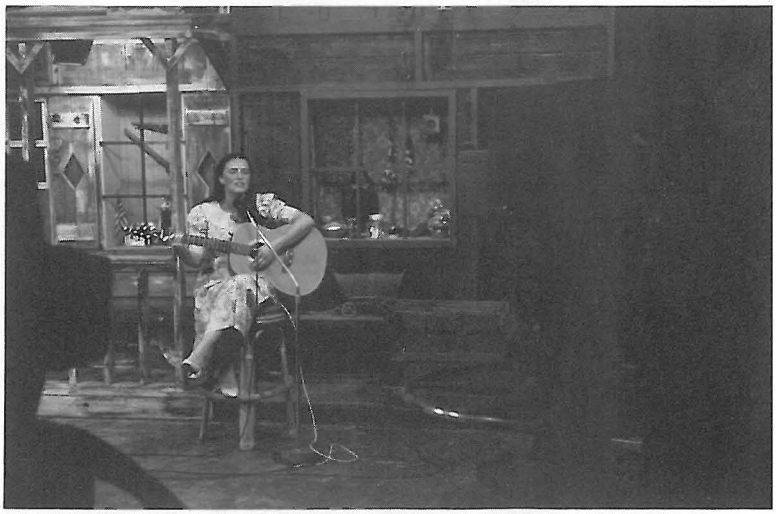
8. I Florida blev vi varmt välkomnade och mottagna i Agape Ministries, den församling vi en längre tid haft kontakt med. Donna och Bill Tinsley kommer till vår sommarkonferens i år.

13. Broder Emanuel och syster Sonja i den praktfulla "biblebook-store" de i dagarna har iordningställt mitt i centrala Sacramento, som är Californiens huvudstad. Broder Emanuel kommer till vår sommarkonferens.

9. Här på ett hotell i Orlando, Florida arrangerades ett möte med den näst störste skiv- och kassett distributören i Argentina, som nu introducerar Christinas kassetter i Argentina, Chile, Uruguay och Paraguay.

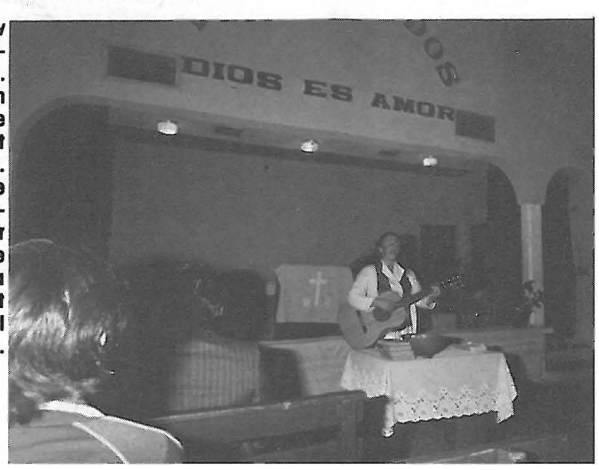

14. Christina sjunger i ett direktsänt TV-program i Sacramento. Det blev även TV-program i Los Angeles. Inbjudningar till Chicago, Portland, Puerto Rico m fl hade vi inte möjlighet att fullfölja.

11. Mike från Los Angeles distribuerar Christinas spanska kassetter i USA, världens näst största spanskspråkiga land. Det blev många möten i spanskspråkiga församlingar. På söndagarna kunde det bli upp till fyra samlingar.

15. Mexico blev nog ändock höjdpunkten på resan. Christina sjöng och Per-Arne predikade i några mycket enkla församlingar. Behoven verkade oändliga och öppenheten utöver allt man tidigare mött. Eva-Maria Forslund har skrivit en separat artikel om Mexico.

EVA-MARIA FORSLUND, HERMOSILLO, MEXICO:

—Jag var insnärjd i a

Genom gatuevangelisationen har fyra personer tagit emot Jesus — två har blivit andedöpta och många frön av Guds Ord har sått.

En enorm uppmuntran och välsignelse var Christina och Per-Arne Imsens besök under fyra dagar.

Just nu finns en öppning, en längtan efter Gud som inte funnits här förut. Det ligger väckelse i luften. Folk böjer knä på gatorna och tar emot Jesus — Skörden är mogen — *men var är arbetarna?*

Jesus sade: Följ mig så ska jag göra eder till människofiskare. (Matt. 4:19)

Två år hade gått sedan jag kom tillbaka till Sverige efter två år i USA och tre månader i Mexiko. Jag visste att Gud hade lagt en börda på mitt hjärta för Mexikos folk. Men min kallelse som i början varit så stark kvävdes ju mer jag kom in i det svenska levnadsmönstret igen. I början av 1986 talade Gud till mig när jag var ute och promenerade längs stranden i Jönköping. Jag hörde tydligt Gud säga att inom ett år skulle jag vara tillbaka i Mexiko — Min reaktion var; Ja, Gud....*MEN*...

— Jag måste ju ha en kyrka eller organisation bakom mig. Gud sa: "Nej, för jag är den som kallar och sänder."

Jag protesterade vidare och sa; Jag kan ju inte åka ensam... Och jag har ju inte pengar och...

Stilla hörde jag Guds röst igen. "Gå — jag är med dig och jag är även Herren din försörjare och beskyddare.

Efter detta sa jag ingenting — jag kände Guds närhet och tänkte på lärjungarna som släppte allt de hade för händer och följde Jesus när de hörde Hans kallelse. "När Jesus dig kallar och ber dig att följa ska du inte tveka och säga nej. Han kan gå förbi dig och gå till en annan, då har du försakat din kallelse."

Månaderna gick och jag blev åter insnärjd i den svenska levnadsstilen. Mitt arbete tog mina mesta krafter och jag började skjuta mexikoresan på framtiden. Men så i slutet av 1986 började Gud sända spansktalande människor i min väg dagligen. Gud är full av humor och det var komiskt med alla de olika situationer Gud använde för att få mig att tänka på Mexiko. Jag fick vittna på spanska till en man som tog emot Jesus på ett märkligt sätt. Genom allt detta förstod jag att Gud ville att jag skulle åka. På ett möte kom en broder fram till mig och sa att om jag inte åkte nu skulle djävulen plocka bort min kallelse från mig.

Glädje i mitt inre

Inom två veckors tid var biljetten bokad och jag kände frid och glädje i mitt inre. Jag skulle resa den 15:e januari -87. Veckorna innan resan var det fullt upp. Jag besökte Maranataförsamlingen på Gamla Bro och köpte spanskt evangelisationsmaterial. Talade med Per-Arne Imsen om resan utan en aning om att Gud skulle leda mig samman med Christina och Per-Arne en månad senare — i Mexiko.

Guds vägar är förunderliga och det är spännande att följa Honom!

Avskedet från familj och vänner var svårt men lyckan över att vara i Guds vilja var större. När jag steg på planet på Arlanda bad jag Gud ta hand om resan och hjälpa mig vittna. Under första resan (Sthlm-Frankfurt) fick jag tala om Jesus med en affärsman som lyssnade intensivt. Väl framme i Frankfurt skildes våra vägar och jag steg på planet till New York. Jag hann inte mer än sätta mig förrän jag kände kyla från min nya medpassagerare. Under de första två timmarna var det helt stängt för samtal och jag bad Gud ge mig visdom att nå denne man.

Min Gud svarar på mina böner, sa jag och började berätta om bönesvar jag varit med om. Min Gud botar också sjuka och förlåter synder.

— Gör din Gud det? — frågade jag mannen. Nej, sa han osäkert. Efter att ha talat i timmar om skillnaderna mellan hans gud och min

Eva-Maria Forslund och Christina Imsen tillsammans med några mexicanska evangelistsystrar. *Foto: PER-ARNE IMSEN*

Plötsligt böjer han sig framåt och börjar be några konstiga böner. Jag iakttog honom ett tag, sedan böjde jag huvudet, knäppte mina händer och bad till min Gud. Efter ett tag kände jag hans blickar och tittade upp. "Vilken Gud ber du till?" — frågade jag. Jag ber till Allah, fick jag till svar. Jag fortsatte att fråga. Svarar han på dina böner? Vet inte, svarade mannen efter en lång tystnad.

Gud visste han inte vad hans gud gjorde för nytta och jag fick visa honom på Jesus.

Kort sagt: Gud välsignade resan till Mexiko på många sätt. Genom ett under fick jag sova på ett fint hotell i New York utan kostnad (pga en felbokning flygbolaget gjort) och sedan flyga första klass till Mexiko City fast jag bara betalt för att sitta i turistklassen.

Gud är en god Gud och

en svenska livsstilen...

Eva-Maria Forslund och den yngste sonen till rektorn i den kristna skola i Mexico Christina och Per-Arne Imsen besökte i februari.

...nu är jag glad att jag kom iväg till evangelisationsarbetet i Mexico

Han tar vård om de sina!

Nu när jag ser mig tillbaka efter en månad i Mexiko har jag mycket att tacka Gud för!

Gatuevangelisation

Genom gatuevangelisationen har fyra personer tagit emot Jesus — två har blivit andedöpta och många frön av Guds Ord har sådds. Det har varit kampfyllt — men Gud ger seger! En enorm uppmuntran och välsignelse var Christina och Per-Arne Imsens besök under fyra dagar. Vi fick tillsammans uppleva Guds kraft under väckelsemöten där Per-Arne predikade och Christina sjöng. Församlingen här och mina mexikanska vänner grät när det var dags för dem att åka.

Mexiko har aldrig haft väckelse! Det är det mest skuldsatta och det mest korrumperade landet i världen. Missionärer är förbjudna. Det andliga klimatet här är hårt och kommunisterna har haft stora framgångar genom att lura människor att tro att de har svaret på deras problem.

Men, Guds Ord bryter alla bojor!

Just nu finns en öppning, en längtan efter Gud som inte funnits här förut. Det ligger väckelse i luften. Folk böjer knä på gatorna och tar emot Jesus — Skörden är mogen — MEN VAR ÄR ARBETARNA?

Bed för Mexiko! Bed att Gud sänder arbetare! Bed för en väckelse som skakar hela landet!

MEXIKO FÖR JESUS!

HEMUNDERVISNING

— Flickorna har verkligen förändrats sedan vi inledde hemundervisningen, inte på så sätt att vi har kommit så värst långt rent akademiskt, men de har helats rent emotionellt och fått en total attitydförändring och det var den grundläggande orsaken till varför vi började med detta.

Det berättade Lesley Hodley för AGNETA ORELLANA som besökte storfamiljen i Florida tillsammans med Per-Arne och Christina Imsen, i januari i år.

Då jag första gången mötte Herren var jag 16 år. Senare i mitt liv befann jag mig i en mycket svår situation, då min f d man arresterades och fängslades. I denna drastiska upplevelse drog Herren mig till sig och jag fick ett förnyat möte med honom. Det blev vändpunkten i mitt liv.

Hur kom du i kontakt med Agapeförsamlingen i Florida?

När min förre man satt fängslad kom jag i kontakt med den här församlingen. Här fann jag livet, och även en tillflykt för mig och mina barn.

Jag har upplevt Agape. Den här församlingen utgörs av en grupp människor som kommer ifrån olika bakgrund och problem. Tillsammans har vi funnit Herren på ett personligt sätt som upprättat och helat oss. Jag tror att vi hållit ihop som grupp därför att vi behöver varandra. Herren har byggt upp oss här och har lagt ner kärlek i våra hjärtan för varandra. Det är så vi håller ihop som församling och får se Guds verk ibland oss.

Är det en traditionell församling?

Nej, vi har tagit avstånd från traditioner, eftersom vi inte fann liv i dem. Vi söker Herrens traditioner och inte kyrkors.

Du är ju en av flera i församlingen som bedriver hemundervisning och på så sätt tar ansvar för barnens hela fostran och bildning. Har du upplevt det här som en personlig kallelse?

Det har varit en personlig kallelse och jag hoppas att hela församlingen snart vill gå in i det här. Mina två äldsta barn har gått igenom statens grundskola och jag har kunnat se skolans upplösning från den tid då min nu 20-årige son, började, till dess min yngste skulle börja lekskolan förra året.

Jag har sett stora förändringar, och hur världen, fienden, infiltreras i skolorna. Jag såg också hur mina barn förstördes av skolan, hur de påverkades varje dag och hur svårt det var för dem att kämpa emot. Vi hade en hel del emotionella problem i familjen, vilket ledde till att min då tioåriga dotter hade svårt att inhämta kunskap i skolan. Då frågade jag Herren vad jag skulle göra för att hjälpa henne med undervisningen. Det hade tagit lång tid för mig att förstå vad jag hade missat i mina äldre barns fostran. Först tänkte vi skicka henne till en kristen skola, men då det inte fungerade fick hon gå ett år till i den statliga skolan. Om jag därefter inte funnit den här möjligheten till hemundervisning, hade jag ändå tagit henne ut därifrån och låtit henne vara utan, för vi skulle inte ha överlevt ett år till i de rådande omständigheterna. Vi sökte Gud för hjälp och han har mött alla våra behov. Vi fick böcker och hjälpmedel så att vi kunde börja undervisa de två minsta barnen hemma. Gud har hjälpt ekonomiskt och jag har ett städjobb jag kan sköta parallellt.

Flickorna har verkligen förändrats sedan vi inledde hemundervisningen, inte på så sätt att vi har kommit så värst långt rent akademiskt, men de har helats rent emotionellt och fått en total attitydförändring. Det är den grundläggande orsaken till varför vi började detta.

Vi vill gärna veta något om hemundervisningssituationen i USA.

OBS!!! Ny besöksadress:

Bällstavägen 100
Hpl Solvalla

08-733 97 83

—en kallelse även i USA

Lesley Hodley bor i Florida, USA, tillsammans med sin man och fyra barn i åldrarna 20, 16, 11 och 6 år.

Vi är en grupp föräldrar som står under en församlingsskola i Palm Bay. Den skolan finns bara till namnet för att vara som en täckmantel för oss och vi träffas en gång i månaden. Vi arbetar alltså hemma men för att få lagligt tillstånd finns vi samordnade under namnet Herdehusskolan. På så sätt kan inte myndigheterna komma åt oss. Vi är alla kristna och barnen är tillsammans varje fredag. De är alltså inskrivna i den här skolan. Det finns visserligen en laglig möjlighet att ha hemundervisning ändå, men det är lättare med en församling som garanti. Genom en i händelserna väl insatt broder får vi kontinuerlig information om nya lagar som är på väg för att inskränka vår frihet att undervisa.

I vilka årskurser undervisar du dina två barn?

Lekskolan och 5:e årskursen. Våra barn kontrolleras på så sätt att de får göra centralprov, som gäller alla barn oberoende om de går i statlig, kristen eller hemskola. För varje år är det fler och fler föräldrar som börjar med hemundervisning i USA. Vi började för ett år sedan. Det är inte bara kristna utan även andra som är missnöjda med skolsystemet. De jag träffat säger att de upplevt att Gud bjudit dem att göra det här för sina barn. Vi i vår familj kände att det var nödvändigt att få dem ut ur skolan och att själva ge dem en utbildning. Där fanns inget val. Vi var vid vägs ände och något måste göras.

Är ert agerande baserat på skolmiljön främst eller själva undervisningen i skolan?

Ja, det är klart att det även handlar om miljön, men främst är det ju frågan om att det strider direkt mot Guds vilja. Hela skolsituationen står i direkt motsatsförhållande till det jag vill mina barn ska ha. Den är emot den ordning jag vill de ska ha i sina liv. Den är emot deras hälsa och emotionella välbefinnande. Klassrumsmiljön idag kan inte bli värre. Det går inte att studera där eftersom det finns så många störningsmoment, och ingenting kan göras åt störningsmomenten eftersom man inte vill smiska eller aga barnen. Dessutom påverkas ju också barnen av den världsliga musiken, det dåliga språkbruket och mycket annat. I den skola mina barn gick fanns inga drogproblem, annars är ju det vanligt. Det var en relativt idyllisk liten skola. Jag hade daglig kontakt med lärarna, men det räckte inte.

JAG TROR

Text: RISTO MELOS

Jag vet på vem jag tror. Icke för partisöndring utan just för Herren Jesus Kristus. Då frälste han oss! Icke på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort utan av nåden som överflödade ännu mer.

Gud är mäktig att göra de heliga skickliga till sitt tjänarvärv i alla livets förhållanden. Hemma eller borta. Herren kommer med sina mångtusen heliga. Sista basun, Guds basun och överängelns röst skall ljuda och höras. Då skola allas ögon få se konungen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet. Då skall ett litet, armt, betryckt och fattigt folk peka på honom och säga; "Där kommer konungen som vi förbidade efter."

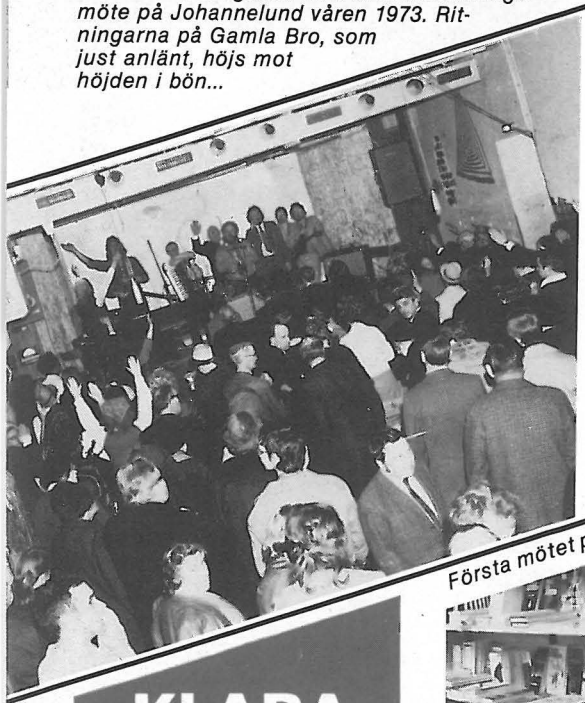
Det har Herren påmint oss ofta om i denna sena tid. Maranata. Att det verkligen är sant. Gud är trofast. Han tillåter icke vad som helst, utan skall avgöra saken på en enda dag; med hast.

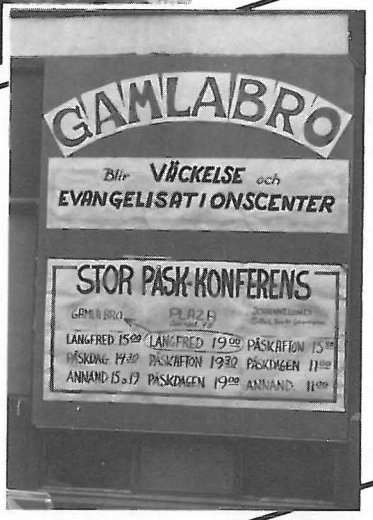
Kära syskon, föräldrar och syskonbarn: Håll fast vid gemenskapen med Guds Son ty "därtill åren I kallade." Tjäna Herren med glädje i och genom församlingen Gud till ära och tack och lov och pris. Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här.

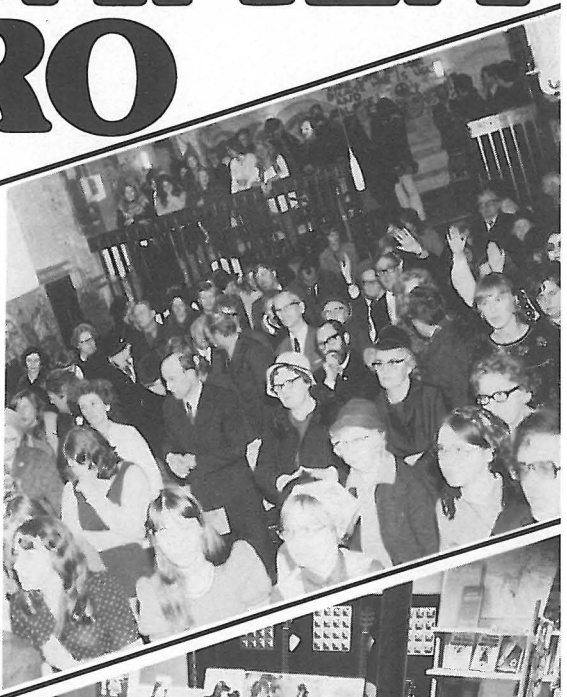
14 år på GAMLA BRO

Ett historiskt ögonblick. Det är församlingsmöte på Johannelund våren 1973. Ritningarna på Gamla Bro, som just anlänt, höjs mot höjden i bön...

Första mötet på Gamla Bro påsken 1973.

KLARA TONER

MR nr 10/74

Det är inte lätt att veta var man ska börja när man vill visa en gäst runt på Gamla Bro. Det är ju en stor missionsstation med många verksamhetsområden och möjligheter att nå folk.

Vi kan ju börja nere i shopen Klara Toner. Ofta står Majken där och vittnar om Jesus för människo som närmast av misstag halkat in i affären. Och biblarna på en mängd olika språk som ligger i skyldfönstren har en väldig dragningskraft på olika nationaliteter. Häromdagen kom en östeuropeisk diplomat och köpte med tacksamhet och glädje en bibel han inte hade möjlighet få tag i hemma i sitt eget land. Ett omsorgsfullt urval god, andlig litteratur gör shopen Klara Toner till en viktig missionsgren.

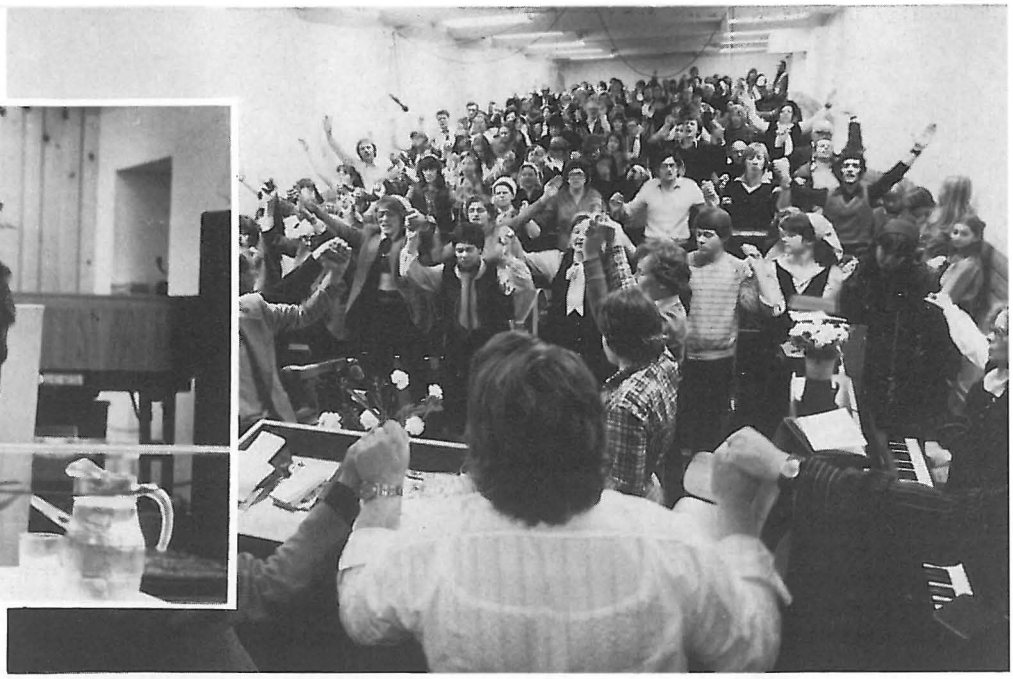
SERVERINGEN

I den smakfullt inredda serveringen erbjöds dagens husmanskost från storfamiljens kök.

Varje tisdag 19.30 BIBELSTUDIUM. Arne Imsen undervisar.

BROSALEN IORDNINGSTÄLLS

MR 18/74

Nu står stockholmsförsamlingens första egna församlingshem klar för invigningshögtid. Det fria väckelsefolket har aldrig åstundat att flytta in i någon miljonkyrka och något storbygge har det heller inte varit — men för oss är Gamla Bro ett mirakel! Och, som Arne Imsen uttryckte sig häromdagen vid en rundvandring "...kommer just den här lokalen att bära vittnesbörd om husets förvandling."

Väggarna i f d poplokalen som vid vårt övertagande vittnade om förtvivlan, kaos och håglöshet har fått ljusa färger endast dekorerade med en naturlackad träsarg runt om. Estraden, som i skrivande stund inte fått sin slutliga utsmyckning, domineras av dopgraven. Piporgel kommer icke att installeras liksom vi aldrig ansett oss som förvaltare av dyrbar konst. Genom tre stora öppningar i taket strömmar dagsljuset ner över rummet som beräknas kunna rymma omkring 200 sittplatser förutom ett angränsande rum.

Arbetet som i huvudsak utförts av församlingens egna krafter med *Gunno Andersson och Dag Blomqvist* i spetsen har resulterat i en utomordentlig gudstjänstlokal för maranatafolket med portarna utåt folkströmmen som passerar Gamla Brogatan.

RADIO MARANATA

Detta är en av de absolut första legala radiosändningarna från Gamla Bro över 88MHz på FM-bandet. Tidpunkten är våren 1979.

PILGRIMSHEM

— start sommaren 1974

MR 4/76

Pilgrimshem bör uppfattas precis som det låter — ett hem för pilgrimer. Jesus talar i liknelsen om den barmhärtige samariten om härbärget som en viloplats för den slagne främlingen och Pilgrimshem på Gamla Brogatan 27 i Stockholms city har verkligen blivit en viloplats för främlingar. Från alla världsdelar har de kommit och gästat oss och knappast ingen har lämnat huset utan en evangelisk hälsning, för det går sällan en dag utan ett möte av något slag på Gamla Bro.

Pilgrimshem är knappt två år gammalt och ännu inte helt färdigt. Men i dagarna är de sista fyra rummen tapetserade och klara. Då finns omkring 25 bäddar att tillgå.

Det blir alltså 25 sängar att bädda varje dag, och därför ganska svårt att få tag i Ulla Johansson som bär ansvaret för att allt är snyggt och rent.

— Det mest intressanta, berättar Ulla, är Pilgrimshems funktion och betydelse för missionen.

— Människor kan komma från den mest avlägsna plats och säga att våra vänner bodde här och de rekommenderade oss att ta in här. Ofta har de med en hälsning till oss. →

PILGRIMSTJÄNST

MR nr 18/74

På kvällen samlades det till arbetsmöte på Gamla Bro, och jag tackar Gud för dessa möten. Där gås det igenom allt som ska göras och allt som inte blivit gjort. Tillrättavisningar för försumligheterna och förslag till ändringar. Allt diskuterades igenom.

Sedan fattade vi beslut om bildandet av en firma under arbetsnamnet Pilgrimstjänst. Alla var eniga och klockan i Klara kyrktorn klämtade sent när mötet var över. Vi var lyckliga över att äntligen en så försummad sida av verksamheten hade lagts tillrätta och vi likt Paulus skulle kunna arbeta med våra händer också inom församlingen för att kunna försörja oss och våra medarbetare. Ja, kanske även andra församlingar. Precis som Paulus. Allt enligt Ordet.

Pepparkaksförsäljning blev en av de första satsningarna i Pilgrimstjänst.

Första (?) dopförrättningen på Gamla Bro.

POLISRAZZIOR

MR nr 2/79

Polisrazziorna på Gamla Bro fortsätter. Liksom tidigare gäller det utländska medborgare, som kommit till Sverige, blivit frälsta och fått uppehälle i någon av storfamiljerna. Polisens uppträdande har varje gång varit lika hänsynslöst och nedlåtande. Med åberopande av sina befogenheter har polisen även tagit sig in i storfamiljens sovrum, väckt svenska ungdomar och frågat efter pass samt hotat med att bryta upp stängda dörrar.

Vid det senaste tillfället tog man en nyomvänd tunisisk broder på bar gärning, när han bar ut sin frukostdisk.

Arne Imsen och Gunno Andersson, som leder arbetet på Gamla Bro, tog omedelbart kontakt med polisledningen, bl a högste chefen, den för spioneri gripne kriminalkommissarien. Polisen sökte i det längsta förhindra insyn i handläggningen av brödernas sak. Man sökte t o m undanhålla polisrapporten, fastän den är offentlig handling.

Efter flera besök fick Imsen och Andersson till slut del av polisrapporten. Största delen upptog påståenden om att Imsen och hans medarbetare skulle ha "försvårat polisens arbete" och "gömt utländska medborgare".

De båda bröderna utvisades, trots att församlingen erbjöd full ekonomisk garanti för dem.

KAMPEN FÖR MÄNNISKORNA OCH HUSET

Konfrontationerna har varit många med Stockholms Fastighetskontor som med många fula knep försökt skinna de ideellt arbetande ungdomarna, för att skaffa inkomster till stadskassan.

Många socialtjänstemän har också haft ärenden till Gamla Bro. Det har framförallt gällt av staten omhändertagna barn eller av Maranata gömda barn.

Vad är det med det där Maranatafolket? Under den här perioden har många journalister och reportrar hunnit passera Gamla Bro. Här är det en italiensk journalist som ställer frågor till Arne Imsen.

MARITA LEIJONHUFVUD:

En ny epok står för dörren

När jag sista gången vistade Gamla Bro, under helgen i mitten av mars i år, kunde inte heller jag undgå att tänka tillbaka på den tid som jag fått vara med i gemenskapen på Gamla Bro. Församlingen har ju haft dessa lokaler i hela 13 år, och fastän jag inte varit med hela den tiden, kändes det ändå konstigt att denna plats som maranataförsamlingen verkat på och i, inte längre ska finnas till som den varit. Men vi får ju som kristna heller aldrig slå oss till ro — Gamla Bro-epoken är slut, men en ny står för dörren; Bällstalund. Det var gripande att höra när Arne Imsen berättande om en förebedjare som ringt honom och sagt: "Där ska ni vara, på Bällstalund!" Gud leder när vi går bedjande fram. Han stänger vägar och han öppnar andra.

Gamla Bro-epoken är slut, men Gud har lovat att vara med oss *alla* dagar intill tidens ände. En ny plats har gett oss ett nytt stridsfält och nya möjligheter. Gud själv är möjligheternas Gud! Tack och lov! Han vill att *alla* människor ska bli frälsta, det är hans vilja.

Du som är en kristen — har du lämnat allt för honom, låter du Honom leda ditt liv?

Du som ännu inte är en kristen — sök Kristus, ropa Hans namn, bed om rening från synden. Tacka för förlåtelse och låt döpa dig!

Snart har nådens tidsålder gått tillända. Då givs ej mer något tillfälle för frälsning, men ännu hörs Jesu stämma KOM!

Men åt alla dem som tog emot honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tro på Hans namn. (Joh. 1:2)

Jesus, med dig vill jag leva här,
jag vill följa dig steg för steg i tro.
Du är ju livet det eviga,
snart i himmelens land jag skall få bo.
Jag har funnit en skatt som lagts i lerkärl,
den är mer värd än något här på jord.
Du har tecknat mig i dina händer.
Jag är ren ty du i mitt hjärta bor!
Golgataverket jag vilar på,
det har öppnat en väg till himmelen.
Vila, förlossning och frid du får,
du som längtar och söker kära vän.
Jesus säger: "Se allt jag har gjort färdigt.
Kom och mottag och ät utav Guds Ord."
Tänk att Jesus har mig funnit värdig.
Jag har glädje och frid i Jesu sår.

FRED ÖRTEGREN;
i sista mötet på Gamla Bro:

-Det var stökigt i början

Jag har varit med här på Gamla Bro från början. Tidigare höll vi till på Johannelund och det var där jag blev frälst. Då vi flyttade in i det här huset var det ganska stökigt i början. Vi drog in med några madrasser och ockuperade några rum här uppe. Det var en kamp från dag till dag för att behålla den här platsen som Gud gett oss.

Som vi ser så har Gud varit trofast. Här är vi och nu är det dags att dra vidare. När vi får leva nära Jesus blir vi så lite beroende av platser. I Tess. 4:14-18 skriver Paulus:

Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom. Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. Så trösten nu varandra med dessa ord.

Paulus levde i detta att Jesus skulle komma snart och han var inte beroende av den plats som han levde på. När vi närmar oss det här försvinner egentligen både tid och rum. När Jesus kommer, vilket han gör snart, så kommer vi att få erfara att vi tillsammans med Paulus rycks upp Herren till mötes på skyar. Vare sig vi är kvar här på Gamla Bro, eller om vi är på Bällstalundsskolan eller någon annan plats så kommer vi att lämna med hast.

Jesus kommer snart och vi kan se tecknen som visar att tiden är kort. Jesus kommer och vi får skåda uppåt. Det är vårt hopp och det är vad vi har att leva för. Vi får sprida det här budskapet som är det enda hoppet för en värld som snart har prövat allting. Vi får gå ut till människorna, i alla sammanhang. Det skall vi fortsätta med den tid som vi har kvar, den korta tid det kan vara frågan om. För om inte Jesus kommer snart då är det ute med oss allesammans. Men Gud är trofast.

Fälten står öde

I min Faders hus,
så välfyllt utav Hans välsignelser
Borden dukade av rätter
barnen ständigt önskar mer
Sången klingar, skrattet höres,
dag från dag och år från år,
tills en gråtande stämma
ifrån Fadern dem når

Mitt hus är fullt, men fälten står öde
Vem vill gå att skörda dem idag
Skaran syns så mätt
kring de överfyllda borden,
men ingen till fälten går ut

Res dig upp ifrån borden,
genom fönstret du kan se
Utanför min egen lustgård
råder ångest, sorg och ve
Säden mognat för att bärgas
men ej skördemän jag ser
Vid de överfyllda borden,
kallelsen jag åter ger.

Fr. eng. **CHRISTINA IMSEN**

Förföljelse i Bulgarien

De icke-registrerade pingstvännerna i Bulgarien har kunnat förmedla informationsmaterial till Väst, som har nått Keston College i Storbritannien. Det är information om Guds verk i Östeuropa som ger en klar och sammanfattande bild av situationen där. Det är alltså på samma gång belysande för hur de icke-registrerade pingstvännerna har haft det i SSSR under långa tider.

Text: HANS LINDELÖW

Ur Keston News Service 267, 268 och 269, från januari och februari i år: Ytterligare nyheter om den bulgariske, fängslade pingstvännen Kostadin Kalmakov har rapporterats av Amnesty International. Han tycktes först ha blivit dömd 1984, men det är nu bekräftat att han arresterades den 8 mars 1982 i sin hemstad Karnobat, och prövades i november samma år av distriktsdomstolen i Ajtos.

Han vägrar bära vapen och har tidigare blivit fängslad för samvetsskäl ifråga om militärtjänst, likaså har hans son Emil. Åtalad för "antistatlig propaganda" eftersom han hade skrivit slagord med krita på ett plank när han protesterade mot fängslandet av samvetsömma, blev han dömd till fyra års internering under art. 108 i den bulgariska brotts-balken. Ytterligare ett års fängelse lades sedan till detta, beroende på en tidigare dom som hade skjutits upp, som rörde sig om att han hade gjort tillfälliga anmärkningar om bristen på mat i Bulgarien. Som tidigare har rapporterats, finns det dem som påstår att Kalmakov blivit illa behandlad på ett allvarligt vis under sin tid i Stara Zagora-fängelset. Mot slutet av 1986, rapporterades han avtjäna sitt straff i fängelset i Burgas, en stad som ofta besöks av engelsmän och andra turister som tillbringar sommaren vid Svarta Havet. Fängelseadressen är: Zatvor Burgas, BURGAS, Folkrepubliken Bulgarien.

Pastor Pavel Ignatov från Sofia, en ledande gestalt i den bulgariska oregistrerade pingst-församlingen, har blivit dömd, utan rättegång, till tre års inre förvisning med tvångsarbete. Det framgår att myndigheterna hade hotat att vidtaga sådana åtgärder en längre tid och att ordalydelsen i domen fastslår att han har gjort "många års arbete som predikant i en oregistrerad församling trots myndigheternas återkommande varningar."

Den 9 januari 1987 rapporteras tre uniformerade män ha besökt Ignatovs hem och läst upp åklagarens beslut för honom. Skälig hänsyn till hans hälsotillstånd (som skulle ha befriat honom från de straffmetoder som innefattades i hans dom) visades inte. Ignatov, född 1948, lider av högt blodtryck, njurbesvär och smärtor i ryggen. Detta beror på det faktum att pga sina religiösa aktiviteter har han, under en lång tid, tvingats arbeta i hamnen och fått bära tunga bördor så mycket som 30 eller 40 ton om dagen.

Den 15 januari 1987 blev Ignatov sänd i förvisning, till byn Mihalkovo, nordväst om Smolyan, i den södra delen av landet och lämnade då sin fru Tanya och tre barn, Lidia (13), Vesko (8) och Julia (6) i Sofia. Det framgår att han nu arbetar i en gruva. Han får inte lämna byn och måste anmäla sig två gånger om dagen på en polisstation.

I telefonsamtal som han gjorde kvällen innan han blev sänd till Mihalkovo, tackade han dem "i olika länder", som bad för honom och sade, "mitt motto är: Gud regerar — till slut! Jag är redo att offra mitt liv för sanningen i Guds ord."

Keston College har nyligen tagit emot en färsk rapport om situationen för de underjordiska pingstvännerna i Bulgarien, kända som "Guds Församling". Oregistrerade bulgariska pingstvänner utgör inte en helt homogen grupp, men det framgår att för närvarande är över 4 000 troende beredda att bekänna medlemskap i denna skara, innefattande omkring 600 i Sofia och över 200 i både Ruse och Gabrovo. Det rapporteras att det finns dussintals grupper på andra håll i landet som har medlemmar på över trettio stycken. Förra året, blev ca 200 troende döpta i församlingen i Sofia. Dop sker nattetid, på avlägsna platser, t ex i bergen och i alla väder.

Häftig strid

I åratal har "Guds Församling" fört en häftig strid med myndigheterna. Så ofta som den har blivit undertryckt, har den återhämtat sig för att fortsätta kampen. Deras öppna trosbekännelse placerar dem under trycket av enerverande förhör och både fysiskt och psykiskt våld. Den placerar dem under hot om diskriminering på arbetsplatserna och diskvalificering i händelse av att de försöker fullborda stu-

forts. sid. 28

DET KOM EN...

forts. fr. sid. 13

var. Men han repade mod, och åberopade Jesu egen allsmäktighet: "Herre, du vet allting — du vet att jag har dig kär." Han hade ju demonstrerat sin allvishet och profetiska skärpa och kunskap vid Petri förnekelse. Jesus visste allt om vilka fruktansvärda nederlag Petrus lidit. Men därför måste han ju med nödvändighet också känna till den kärlekstjänst i Guds rike: "Föd mina lamm. Var en herde för mina får. Föd mina får." Och så kom direktivens praktiska konsekvenser: "När du var yngre, omgjordade du dig själv och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall du nödgas sträcka ut dina händer och en annan skall omgjorda dig och föra dig dit du icke vill." Hade Jesus sagt detta ett halvår tidigare, hade nog Petrus protesterat vid talet om att det vore möjligt att han skulle vara ovillig till något Gud önskade med hans liv. Men nu hade Petrus genom egen bitter erfarenhet fått lära sig läxan att anden är villig, men köttet är svagt. Lärjungen visste att hans vilja måste bindas under Guds mäktiga hand, för att Guds goda och välbehagliga vilja skulle kunna förhärliga frälsaren. Så kom åter kallelsen, som första gången han hörde den, betytt en radikal, andlig och social omvälvning i hans liv. *"Följ mig!"* Den förnyade kallelsen innebar att uppge den totala dispositionsrätten till sitt eget liv, utan att fråga efter hur det gick vare sig för honom själv eller för den andre lärjungen, och vilken uppgift han skulle få. "Vad kommer det dig vid? Följ du mig!"

Följ mig, var den utmaning som revolutionerat Petrus liv, och i ungdomlig hänförelse hade han dragit ut med den gåtfulle Mästaren som talade med makt och myndighet, och inte i dödande bokstav, som deras skriftlärde. Han fascinerades av den radikala förkunnelsen, kraftgärningarna, och hur Jesus näpste fariséer och skriftlärde, samtidigt som han var publikaners och syndares vän. Full av nåd och sanning. *"Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare!"*, var det löfte lärjungarna fick. Men entusiasmen och hänförelsen förbrändes efterhand under vägens besvärligheter, och till slut drev dem fruktan på flykten, när Jesus, efter att ha undervisat om att det må vara lärjungen nog om det går honom som hans mästare, blev tillfångatagen, dömd i alla instanser, och avrättad. Lärjungarna återvände till den gamla, kända Tiberias sjö, som nu plötsligt inte gav ifrån sig en enda fisk åt de lärjungar som kallats att leva i och av ett annat fiskevatten. När det nu var dags för en ny överlåtelse, visste de att kallelsen gällde att avsäga sig den totala dispositionsrätten till sitt eget liv. Endast så kunde de bli själavinnare: "Föd mina lamm!" Det är herdens kroppsvärme som ska hålla liv i lammen. "Bliv en herde för mina får!" En god herde giver sitt liv för fåren. "Föd mina får!" Att föra en fårhjord i bet, är heltidssysselsättning. Detta var att bli människofiskare och äga uppståndelselivet. Och så kom påskmorgonen också i Petrus liv.

GLÖM INTE **MISSIONEN** Pg 44 10 05-6
Maranataförsamlingen Stockholm

MÄNNISKOFISKARE

forts. fr. sid. 7

inget fritidsfiske att ha som en hobby vid sidan om. Det handlar inte om att ge sig iväg med kastspö en och annan solig dag för att pröva lyckan. Får man inget napp så är det ändå ingen katastrof. Man överlever och är glad för en skön dag ute vid havet.

Yrkesfiskaren däremot kan inte stanna hemma från sitt arbete på grund av dåligt väder. Han måste ut för att fånga havets guld varigenom han har sin existens. Han förbereder sig för kyla, regn och storm och går ut då andra sover. Sina nät iordningställer han med omsorg för att de ska vara dugliga.

Följ mig till detta folkhav, sa Jesus, och jag ska göra er till människofiskare.

En fiskare får finna sig i oändligt många besvikelser. "Den natten fingo de intet." De hängde upp sina nät för att konstatera att de var tomma. Men trots det var de fortfarande fiskare och måste försöka igen och igen. För yrkesfiskaren betyder de tomma näten katastrof. Utan fisket är han förlorad.

Människofisket får inte bli något vi kan avstå ifrån allteftersom. Att fiska för sin egen skull låter ju egoistiskt, men är dock gudomligt. "Genom den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och varda mättad." Jesus är hungrig och vi är hungriga. Vi måste få fisk.

Jesus blir inte mättad av verksamhet och aktiviteter. Det handlar om frukt, människofiske, att vinna människor för honom. Det här måste bli en livsfråga för oss så att vi får samma natur, samma kärlek, samma intensitet, glöd och eld i hjärtat som den Jesus Kristus hade.

Vi ser människor komma till oss, gripas av maranatabudskapet och falla ner vid korset som mogen frukt. Människor söker sig till oss av andra orsaker, för att få hjälp i olika situationer. Utan dessa tillflöden skulle gemenskapen vara väldigt fattig. De nyfrälsta ger Guds församling glädje och ett nytt tillflöde av liv på samma sätt som det nyfödda barnet innebär inspiration och stimulans för familjen.

Utan detta människofiske ter sig det kristna livet inte tillräckligt dramatiskt, attraktivt och lyckligt.

Det är ingen söndagshobby; det är vårt livsöde. Vi måste ut och bekämpa stormarna och regnet, möta svårigheterna för att få kondition och disciplin så vi inte dukar under när det visar sig att näten är tomma.

"Men då stod Jesus på stranden. Han frågar: Haven I något att äta?" Yrkesfiskaren Petrus sänker sitt huvud, besviken och med sin yrkesstolthet knäckt av att få träda fram inför Jesus Kristus, Mästaren, för att erkänna att ingenting finns att äta. Visst kunde Jesus ha befallt fisken att hoppa upp ur sjön och lägga sig på stekhällen, men han gör sig istället beroende av människor. De får lära sig att där Jesus är, där är fisken.

Då näten är tomma måste vi ändå fortsätta. Vi måste ha mat både till oss själva och till honom, för han är också hungrig. Han väntar på frukt, mat, näring för den vedermöda han har utstått.

Varför har vi varit på Gamla Bro? Jo, för att vi skulle vara ett fiskelag. Nu leder Gud oss vidare till Bällstalundsskolan för att fortsätta som ett fiskelag, som har försökt många gånger och ofta misslyckats, men som försöker igen för en ny befallning, en ny vision. Vi lägger ut i Bromma-havet, i Solvalla-havet och i Stockholms-havet. Vi kan inte fiska i hela havet, men vi kan kasta ut näten där Herren har bjudit oss.

Nu väntar vi på fisk eftersom tron måste ha näring. Ett närande tillskott nyinfångad fisk ger en sann hänförelse, en djup flod av tacksamhet och glädje. I en profetisk vision ser vi hur fångsten tas in. Lärjungar utvecklas och blir till människofiskare genom den personliga efterföljelsen och närheten till honom, Jesus Kristus.

Min vän, vill du bli en bättre människofiskare? Vill du få glöden och ambitionen som gör fisket till ett livsvillkor, till en absolut livsnödvändighet som engagerar dig, leder dig till aktivitet i bön och personligt vittnesbörd? Är du lärjunge så stanna inte med det. Stanna inte med att ta emot undervisning. Undervisning är bra, men det som är nödvändigt är att bli människofiskare. Utan livet som människofiskare blir det tråkigt, innehållslöst och din kristna tro blir utan inspiration, utan fortplantningsförmåga, utan uppståndelsekraft, frukt och resultat.

KORSFÄSTELSE...

forts. fr. sid. 5

der flera frihetsmanifesterande valkampanjer helt oförsvarligt har berövats sin frihet, utan kvalificerad och behörig straffutmätning för ett grovt brott de efter mer än elva år fortfarande endast är misstänkta för?

* * *

Den tredje april är dagen för det åttiofemte utlysta rättsmötet. Då skall åter en gång dominikansk domstol försöka tråckla ihop det offentliga svar samhället sist och slutligen äntligen måste ge. Kräv det med besked! Den tredje april bör under alla omständigheter bli de tre männens triumfatoriska uttåg ur statens domäner för bestraffning och repressalier, med möjlighet att så småningom formulera distinkta skadeståndsanspråk mot den myndighet, som så hutlöst berövat dem elva år av deras mandom och utsatt deras familjer för det värsta förtryck, osäkerhet och oviss väntan statlig auktorisation åstadkommit.

Detta är ingen uppvigling till subversiv aktivitet, utan en allmänmänsklig maning till protest för en rättfärdig sak som i allra högsta grad angår oss alla, oberoende av tradition, medborgarskap, politisk färg och trosbekännelse, därför att vi betraktar medborgarskapet i ett fritt land såsom en ovärdelig gudomlig gåva vi vill slå vakt om i sann kärlek till fosterlandet.

Glöm ej vår NYA adress i Stockholm!!!

Bällstav. 100
08-733 97 83

~~Gamla Brog. 27~~
~~08/235 230~~

RÄTTEGÅNGEN...

forts. fr. sid. 3

äldrarna blir mera medvetna om sitt ansvar.

Villigheten och engagemanget har det inte varit fel på, och doktor Ervin har genom sina mycket pedagogiska, vägledande och enkla medicinska föredrag/samtalsmöten stimulerat dem, och väckt deras självkänsla: Det är vi som föräldrar som har bästa förutsättningarna att ställa diagnos och också behandla våra barn!

Påskveckan bryter in, och också här planerar vi en konferens med mycket förkunnelse och samlingar. Eftersom vi har den stora förmånen ha en Ordets förkunnare hos oss, och skolungdomarna är lediga hela veckan, ska vi utnyttja tillfället.

Jan-Egil har funnit en öppen dörr här, och förutom förkunnargärningen har han hunnit röja i trädgården, reparera vårt skraltiga tvättbord och hjälpa till med pianoputsning. Det är ett gott stöd att ha honom här under denna period.

I detta katolska land är ju påsken en högtid som celebreras med mycket processioner och traditionella riter som katolska kyrkan håller folket med.

Dessutom är det ju flera dagar, som de stora sekulariserade folkmassan utnyttjar till playaliv och suparfester.

Varje år i samband med påsken brukar det vara många drunknings- och trafikolyckor; många beroende på att människorna super så hejdlöst. Katolska kyrkans ledande prelater har gått ut i media och förmanat människorna att gå till mässan och vårda sitt andliga liv denna speciella högtid.

Många vallfärdar till landets heliga platser, men de flesta som har aktiviteter för sig, rumlar om och förstör både sitt och andras liv.

FÖRFÖLJELSE...

forts. fr. sid. 22

dier. För många, har bördan blivit för tung. En del har blivit "troende i hemlighet"; många andra har anslutit sig till de registrerade pingstförsamlingarna.

Uthållig och intensiv bön är en grundläggande beståndsdel i tillvaron för detta underjordiska samfund. Medlemmarna håller konstant kontakt med varandra, styrker och understödjer varandra och söker Guds ledning. Alla deras aktiviteter måste ske i hemlighet. Mötena, som är illegala, hålles i privata bostäder, och mötesplatserna ändras efter varje sammankomst. Ibland möts de i skogen eller på bergen; de unga gör utflykter tillsammans, och utnyttjar tillfället till gemenskap för att bygga upp sin gemensamma tro. Bröllop och begravningar medför tillfällen till gemenskap. Vid ett bröllop, för inte så länge sedan, rapporteras 800 medlemmar ha kunnat komma tillsammans. I de största städerna, är församlingen uppdelad i ett antal "husförsamlingar". I Sofia, t ex finns det fem pastorer och åtta diakoner.

Deras församlingsarbete utförs efter att de har gjort färdigt sina vanliga, dagliga jobb. (En av sofiapredikanterna ansvarar för Zigenarförsamlingen, som har 70 medlemmar). Polisen avbryter vart sjunde eller vart åttonde möte, och de närvarandes namn upptecknas. Ägaren till ifrågavarande mötesplats kan bötfällas på upp till 200 leva (två ggr den genomsnittliga månadslönen) och deltagarna utsätts för aggressiva förhör.

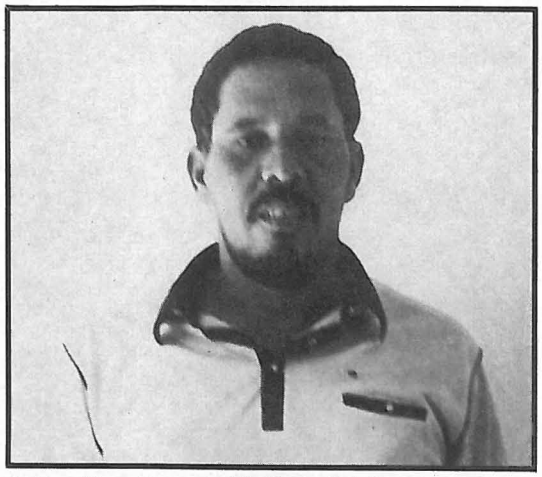
Så har vardagslivet varit för "Guds Församling" i årtionden. Framställningar görs gång på gång om att församlingen ska låta registrera sig, men fåfängt.

Myndigheterna har tvingats inse att den underjordiska församlingen aldrig lär bli registrerad.

Under de senaste tio åren, har ledarna för denna grupp utsatts för ett obarmhärtigt tryck. Alla deras aktiviteter granskas närgånget och de har tillbringat timmar i förhör. Som Keston College rapporterade 1986, förvisades Toma Spassov från Sofia och avtjänar tre års tvångsarbete i en gruva i Stara Zagora-området. Boris Ivanov, far till Pavel Ignatov, som har spelat en erkänt ledande roll i församlingen sedan mitten av sjuttiotalet, har fått erfara speciell uppmärksamhet från myndigheterna. Han hotades av åtal under ca fyra års tid, som en följd av oordning som påstods ha uppstått i bokhandeln där han arbetade, medan han var i Finland 1981. Dock, som en följd av protester från kristna i Väst, föll åtalet pga "brist på bevis". Medlemmar i Ignatovs närmaste familj rapporteras också ha utsatts för press från myndigheterna. Efter en misstänkt bilolycka där familjen var inblandad, rapporteras myndigheterna som motsätter sig Ignatovs församlingsarbete ha varnat dem att de skulle vara mer försiktiga i framtiden. Hans lille son blev gripen på väg från skolan, blev bunden och terroriserad. Myndigheterna, som misstänks vara delaktiga i denna händelse, sade bara till familjen att de skulle "lösa problemen på ett kristet sätt". Sedan Ignatovs senaste dom har hans fru, Tanya, hunnit bli förhörd av myndigheterna och hotats med förvisning och skilsmässa från sina barn.

Keston College erfar att familjen önskar tillstånd att emigrera. Ansvaret för arbetet inom "Guds Församling" har länge varit delat, och, trots förlusten av deras ledare, fortsätter de sitt arbete i en trons ande. Tonen i denna senaste rapport är en ton av djup angelägenhet, men absolut inte en ton av desperation.

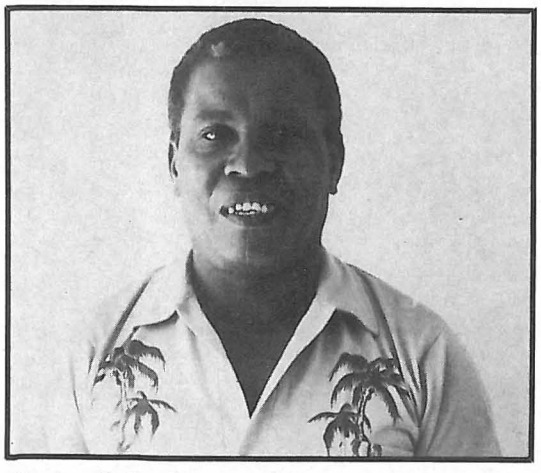
Två dominikanska röster om RÄTTSSKANDALEN

Marcelino Segura Medina, 36 år, far till 3 barn

Artemio Reyes González, 45 år, far till 5 barn

Carlos Peña Roa, 51 år, far till 5 barn

"Elva år fängslade utan rättegång", är rubriken för den ledare som chefredaktören för Dominikanska Republikens största morgontidning signerade den 5:e april 1986.

Han fortsätter: "På torsdagen bordlade Första Domskammaren i denna domsaga den rättegång där Carlos Pēna Roa, Artemio Reyes González och Marcelino Segura Medina är åtalade för mordet på en godsägare i Neiba.

En bordläggning är inte ovanligt. Men enligt de informationer vi fått ligger det till så att detta är den 85:e bordläggningen. Att brottet för vilket de är åtalade inträffade 1975. Att de åtalade har, således, vistats elva år i fängelse. Detta fall har uppmärksammats och av den kristna grupperingen Maranata. Om de uppgifter som uppmärksammat oss visar sig överensstämma med verkligheten, handlar det om något mycket plågsamt som bör röra oss alla till medlidande. Elva år i fängelse utan att vara dömda! Varför ett sådant enormt och omänskligt dröjsmål? Varför har inte vittnena i fallet inställt sig? Har inte vår rättsordning påtryckningsmedel för att vittnen skall närvara i rätten? Kan dessa vittnen ha trovärdiga vittnesbörd? Detta sorgliga fall kräver nationens höga juridiska myndigheters snara uppmärksamhet."

I ett fängelse i Santo Domingo är dessa tre män i fängsligt förvar sedan 11 år tillbaka, åtalade för ett brott för vilket de till dags dato inte prövats vara skyldiga eller oskyldiga till; och detta endast för att deras sak uppskjutits inte mindre än 85 gånger. Detta är den horribla och råa verklighet som dessa stackars män fått som lott att leva i i fängelset.

Du som människa och tänkande varelse, föreställ dig att du just nu befinner dig i ett fängelse, ledsen, bedrövad, utan lust att fortsätta framåt eftersom morgondagen inte har något nytt med sig, tvärtom blir tortyren varje dag mer gigantisk; du kommer att tillbringa år efter år i fängelset utan att ens se solnedgången av en ny dag tillsammans med de dina.

Både de mänskliga såväl som de civila rättigheterna förfäktar dessa fångars frihet, myndigheterna bör ta i bruk dessa rättigheter.

Det är berättigat att fråga sig: Vilka är de mänskliga rättigheterna? Är de inte universella rättigheter som tillhör alla människor utan något anseende till personer?

Till den 22 dennes är datum fastställt för dessa fångars sak ska föras inför rätta; det skulle inte vara konstigt om det blev uppskjutet än en gång, då detta redan skett 85 gånger.

För en månad sedan tog dessa tre herrar emot Herren Jesus Kristus som sin ende Frälsare och blev döpta i den kristna tron.

Pastor Arne Imsen var personen som uppmuntrade dessa fångar till att ta emot det kristna dopet.

Denne missionär av svensk nationalitet är den person som mest brytt sig om och fortsätter att bry sig om för att bringa denna sak till ljuset.

Dessutom har han gjort eko av situationen som dessa personer är i genom att sprida uttalanden genom nationella och internationella organisationer.

Jesus Kristus, verka idag, gör att allt löser sig naturligt, att alla vittnen, advokater och andra som har med genomförandet av denna rättegång är närvarande.

Min Gud, hjälp dessa stackars män att få komma ut från detta hemska fängelse, för att kunna åter leva i samhället och åtnjuta de civila rättigheter som tillhör dessa människor.

Santo Domingo 15 maj 1986
Dhelandy Ceballos L.

OBSERVERA att ovanstående artikel skrevs av en dominikansk journalist våren 1986.

KORSET i Filadelfia eller KANONERNA på Bofors?

Stolt proklamerar tidningen Dagens första sida som förstanyhet med stor bild och stor fet rubrikstil: Pingstvän ny Bofors-chef. Per-Ove Morberg heter han och är äldstebroder och kassör i pingstförsamlingen i Karlskoga.

Enligt Dagen tillbakavisar Morberg alla krav på att Bofors ska ställa om till civil produktion:
— Vi måste vara helt inriktade på den militära produktionen, säger han.

Många robotar och bomber till alla världens krigsskådeplatser är bra för äldstebroder Morbergs fortsatta karriär. Men alla oskyldiga offer, alla lemlästade barn, all död och förstörelse som hans mordvapen åstadkommer...

Nåväl, Morberg säger: Jag känner starkt stöd i församlingen för mitt arbete.

Men så småningom måste man välja sida även i pingstförsamlingen i Karlskoga. Blir det korset i Filadelfia eller kanonerna på Bofors?

Samma Dagen-framsida gjuter i stället sin indignation över Sydafrika. Det ligger som bekant på behagligt avstånd.
— Utsugningen känner inga gränser, varken moraliska eller geografiska, enligt tidningen Dagen.

pai

Maranatafolkets

SOMMAR-KONFERENS

18-26 juli

på HUMLEGÅRDEN, Latorp, ÖREBRO

Konferensledare: **ARNE IMSEN**

Konferensvärd: **GUNNO ANDERSSON**

Från Afrika: **Spain Young, Moussa o. Noomi Abna Aissa, Lilian Dahlberg.**

Från Dominikanska Republiken: **Stina Fridolfsson, Marcia och David Pio Perez.**

Från USA: **Bill Tinsley och Broder Emanuel.**

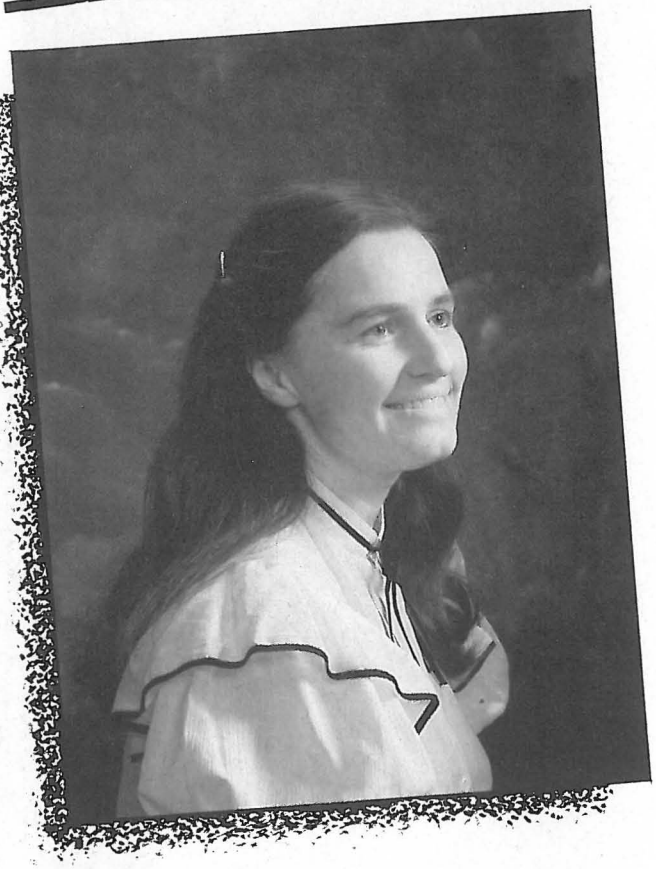
Övr. medv: **Jan-Egil Hafsahl, Kjell Hägerman, Per-Arne och Christina Imsen, Märta Berg Strömmare, Folke Jacobsson, Tage Johansson, Gustaf Jillker, Robin Widén, Peder Blom, Berno Widén, Hans Lindelöw, Mikael Eliasson, Najib Elkhalifi m fl.**

För information ring 019/964 72

MRL 2119/KB 119

JAG SETT GUDS HÄRLIGHET

Christina Imsen sjunger

OBS! 14 sånger OBS!

Sida A

1. Jag sett Guds härlighet
2. I kärlek han mitt hjärta nått
3. Jag vill evigt prisa Lammet
4. Horebs klippa
5. Vänd om till källan
6. Outsäglig glädje
7. Stor är din trofasthet

Sida B

1. Guds församling
2. O, Jesus du som fyller allt i alla
3. Jesus och barnen
4. Vem är Jesus?
5. Rut och Noomi
6. Jag prisar dig
7. När min vandring på jorden är slut

Finns även på

Engelska MC 802 *(endast kassettband)*
Spanska MC 602 *(endast kassettband)*
Norska KB 502 *(endast kassettband)*

Andra inspelningar med CHRISTINA IMSEN:

LP: MRL 2117/Kassett: KB 117.
Isak och Rebecka • Jesus, tacksam jag är • Det är skördetid • En ström av liv • Efesus • Come and follow • Vem kan skilja dig • Men ett jag vet • Mannen från Galiléen • Gud har ej bestämt • Jerusalem • Det kriget får aldrig stanna.

LP: MRL 2114/Kassett: KB 114.
Kristus lever är min segermelodi • Jesus, jeg vil knele ned • Laodicea • Jag har valt att göra sällskap • Tänk en gång när slöjan brister • Till världens larm och vimmel • Skrifternas Jesus • När på Golgata Jesus vann seger • Snart kommer Jesus • På apostlarnas tid • Create in me.

LP: MRL 2110/Kassett: KB 110.
Varför bygger du Noa en båt • Härlighetens morgon • Då Jesus från Nasaret • Vid älvarna i Babylon • Snart en morgon bryter fram • Finns det kraft • Hur underlig är du • Gränslösa frälsning • I tidens aftonskymning • Pilgrim som på väg.

LP: MRL 2106/Kassett: KB106.
Om du förstod • Vi går hand i hand • Kristallhavet • O, härliga dag • Vägen, sanningen och livet • Ovärdig • Jesus är vägen • Maria Magdalena • Gudasonen • Försent, försent.

LP: MRL 2102/Kassett: KB 102.
Pilgrimens längtan • Men om du kom just nu • Kommen till mig • I glans och i ära • Om jag ägde allt • O, rena mitt hjärta • Se, det väller fram en flod • En gång jag levde utan frid • När morgonen kommer • Jag kan aldrig, aldrig glömma • Mannen Jesus • Ej jag räds.

Pris: 60:-st inkl.moms pf.avg.

Sänd mig mot postförskott .....st LP **JAG SETT GUDS HÄRLIGHET á 79:-**

Sänd mig mot postförskott .....st kassett **JAG SETT GUDS HÄRLIGHET á 79:-**

.....st .....

.....st .....

Pris: 79:-st
Priset inkluderar alla kostnader utom portot.

Namn: _____

Adress: _____

Postnr, postadr: _____

Tel: _____

Orderadress: **MRM Musikcenter, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel: 08/23 52 30**

Välkommen till

TÄLTmöten o PINGSTkonferens

För information ring 08-733 97 83

23 maj – 8 juni

Stockholm, Bromma
vid Solvalla
Bällstavägen 100
fd Bällstalundsskolan

HUVUDTALARE:
ARNE IMSEN
DIREKT FR Dominikanska Republiken:
Marcia och David Pio Perez.
ÖVR.MEDV: Erland Strömquist, Gunno Andersson, Kjell Hägerman, Märta Strömmare, Per-Arne o. Christina Imsen, Robin Widén, Folke Jacobsson m fl.

Maranatas MISSIONSCENTER